

Khi Nữ Phụ Thành Thành Nhân Vật Chính

Contents

Khi Nữ Phụ Thành Thành Nhân Vật Chính	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	39
29. Chương 29	40
30. Chương 30	42
31. Chương 31	43
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	47
35. Chương 35	48
36. Chương 36	50
37. Chương 37	50
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54

Khi Nữ Phụ Thành Thành Nhân Vật Chính

Giới thiệu

Editor: truyện sáng tácKiếp trước cô bị chồng chưa cưới cùng bạn thân đẩy ngã từ tầng hai mươi xuống. Tỉnh giấc cô là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nu-phu-thanh-thanh-nhan-vat-chinh>

1. Chương 1

- Anh! Khi nào thì chia tay với cô ta vậy?
- Em đợi một thời gian nữa, khi nào anh lấy được tiền của cô ta thì lúc đó chúng ta có thể cao chạy xa bay rồi!
- Em không đợi được đâu, anh hứa từ lâu rồi mà còn chưa lấy được tiền của cô ta sao?
- Sắp rồi em, gắng đợi anh thêm một thời gian nữa! Ngoan, cho anh thêm lần nữa!
- Hừ! Anh phải nhanh lên đây, em không thích nhìn anh với cô ta tình cảm đâu!
- Yên tâm! Nào chúng ta tiếp tục, anh bên cạnh cô ta mà chẳng được sờ mó gì cả, chỉ có em là thương anh! Anh yêu em chết mất!
- Thật sao???
- Thật!

Những lời tình tứ, những tiếng mút chụt từ trong phòng truyền ra bên ngoài cùng tiếng nỉ non:

- Anh! Nhanh, nhanh cho vào! Em không chịu được rồi!
- Từ từ nào! Đừng gấp, ngoan, ngậm nó!
- Ừm...!

Hai người bên trong đang thỏa mãn mình nên không biết bên ngoài, cô An Diệp Lạc nhìn và nghe thấy tất cả. Nước mắt cô rơi nhìn căn phòng chuẩn bị cho tân hôn của mình, vậy mà giờ đây, ở trên giường đó là hai người, bạn thân và người yêu của cô đang không mảnh vải che thân quấn quýt nhau.

Họ lập ra âm mưu để lấy tiền của cô, do cô không có mắt nhìn người nên đã bị họ lừa gạt bao lâu nay. Bạn thân, người yêu, tất cả là giả dối, giả dối!

Đẩy cửa phòng, cô bước vào bên trong, nhìn hai người đang mải mê quấn quýt cô thấy kinh tởm, say mê tới mức cô bước vào trong phòng cũng không biết. Đứng nhìn hai người đang diễn cảnh tình tứ yêu đương khuôn mặt cô vô cảm.

Lúc này, nam nhân lên tiếng:

- Em đúng là tiểu yêu tinh của anh!
- Vậy sao??? Em và cô ta, anh chọn ai???
- Đương nhiên là em! Người anh yêu chỉ có em, cô ta thì chỉ là trò chơi của anh thôi!
- Ha ha! Anh ngọt lắm, nói cho anh biết, anh mà bỏ em thì em sẽ cho anh sống không bằng chết!
- Vậy sao??? Còn em thì sao??? Cô ta là bạn thân của em mà, em thực sự muốn cô ta bị anh lừa gạt sao???
- Hừ! Bạn??? Em không có bạn! Cô ta lại càng không!

2. Chương 2

- Ô! Vậy mà anh lại tưởng em với cô ta là bạn thân đấy!

- Hừ! Cô ta xứng làm bạn thân của em sao? Em chỉ là tội nghiệp cô ta và cũng là vì cô ta có tài sản nên em mới hạ mình làm bạn với cô ta thôi!!!

“Bốp... bốp... bốp” ba tiếng vỗ tay vang lên khiến hai người đang quần nhau giật mình nhìn lại.

Đứng trước mặt họ chính là người mà họ vừa nói đến, khuôn mặt cả hai cùng tái mét, cả hai đều vội vàng đứng dậy mặc quần áo, nhìn hai người vội vàng tách ra nhau cô khẽ nhếch mép. Sau khi mặc quần áo xong cả hai người cùng nhìn cô nói:

- Diệp Lạc, không phải như em(cậu) thấy đâu! Bọn anh(mình)...!!!

- Không như tôi thấy??? Tôi thấy gì??? Thấy hai người quan hệ ngay trên giường tôi chuẩn bị cho ngày cưới??? Thấy hai người lăn qua lộn lại trên người không một mảnh vải che thân???

An Diệp Lạc nhìn hai người chờ nghe họ giả dối giải thích cho mình.

- Diệp Lạc! Đúng là chuyện không như em nghĩ đâu, là do bọn anh uống rượu quá đà nên say, không tự kiểm chế bản thân mình!

- Cho nên....???

- Cho nên mới xảy ra quan hệ, nhưng cậu yên tâm, tụi mình sẽ không nói gì đâu!

- Ha ha!!!

Các người nghĩ tôi là con ngốc như trước kia sao? Tin vào những lời nói dối của các người, bạn thân? Người yêu? Các người đều là những kẻ dối trá, gạt người!!!

Vừa nói, nước mắt An Diệp Lạc càng rơi nhiều hơn, hai người đối diện nghe cô nói đều sững sờ, nam nhân vội hỏi cô:

- Em đã nghe thấy những gì???

- Nghe thấy những gì??? Những gì cần biết tôi cũng đã biết, Dương Thiên Lỗi, anh là thằng khốn nạn!

- Kìa, Diệp Lạc, cậu đừng nói anh Thiên Lỗi như vậy!

- Cô còn dám lên tiếng??? Tôi đối với cô không hề giả dối, luôn dùng sự thật tâm của mình đối với cô, cô lại báo đáp tôi bằng thứ tình bạn giả dối đó? Cô có còn là con người không? Các người đều không phải là con người, dứt khỏi nhà tôi ngay!!!

Hai người nhìn nhau khẽ gật đầu, cả hai cùng tới giữ chặt An Diệp Lạc, kéo cô tới gần cửa sổ, mặc sự vùng vẫy của cô, An Diệp Lạc vừa giãy vừa nói:

- Hai người, các người muốn làm gì? Buông tôi ra!

- An Diệp Lạc, đáng ra chúng tôi để cô sống lâu, nhưng giờ cô đã biết rồi thì...!

- Các người... các người, buông... buông tôi ra!

- An Diệp Lạc, chỉ khi cô chết thì tài sản của cô sẽ thuộc về chúng tôi! Cho nên, cô phải biến mất trên đời này!

- Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, các người mau buông tôi ra!

- Xin lỗi, An Diệp Lạc, ra đi thanh thản!

Hai người vừa nói xong thì đẩy An Diệp Lạc từ cửa sổ rơi ra ngoài. Nhìn cô rơi từ tầng hai mươi xuống cả hai cùng cười vui vẻ.

Ngày hôm sau, đài truyền hình đưa tin cô An Diệp Lạc tự tử từ tầng hai mươi xuống, chồng chưa cưới là Dương Thiên Lỗi cùng bạn thân là Triệu Hạ Nhiên đều đau khổ không thôi.

Sau khi đưa tang cho An Diệp Lạc xong thì hai người chính thức được nhận thừa kế tài sản của cô đó là công ty Diệp Lạc, chuyên sản xuất phụ tùng xe ô tô và cũng là một công ty làm ăn rất phát đạt.

3. Chương 3

Chương trước Chương sau

- Aaaaaaa! Cứu tôi với!

An Diệp Lạc giật mình tỉnh dậy, đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, một căn phòng màu hồng, rèm cửa màu hồng phấp phất theo gió nhẹ bay. An Diệp Lạc ngơ ngác nhìn xung quanh, không phải là cô bị hai người kia đẩy từ tầng hai mươi xuống sao? Vì sao cô lại ở đây? Đây là đâu?

Bước xuống giường nhìn khắp gian phòng, cô không biết nơi này là nơi nào, những đồ vật xung quanh đều có giá trị xa xỉ, vậy thì có nghĩa chủ nhân của căn phòng này phải là một người rất giàu có, trước kia cô tuy là giám đốc công ty phụ tùng ô tô nhưng cô cũng chẳng dám tiêu xài vào mấy món đồ chơi này.

Ngắm nhìn từng món đồ vật trong phòng, bước chân cô dừng lại phía trước gương, đôi mắt tròn tròn nhìn người trong gương, đó không phải là cô à! Chuyện gì xảy ra với cô vậy?

Lặng người đứng ở phía trước gương, từng dòng ký ức len lỏi trong đầu cô khiến cô càng nhúu chặt mày.

Năm phút thời gian trôi qua, cô cuối cùng cũng lấy được cảm xúc của mình, vừa bình tĩnh lại cô liền chửi ầm lên:

- Shirt, cái quần què gì đây? Trước khi chết cô bị bạn thân cùng chồng chưa cưới hợp tác gạt cô, bị họ đẩy ngã, ai ngờ ông trời thương tình giúp cô sống lại, chỉ là khi cô sống lại thì thời gian đã là năm năm sau, cái thân thể mà cô nhập vào này tên là Diệp Lạc Nguyên, là con gái của một nữ doanh nhân nổi tiếng, chỉ là sau khi mẹ Diệp Lạc Nguyên chết, cha cô lấy bà dì về, hai người họ có chung một đứa con gái tên Diệp Hi Nghi, cái đứa em gái của Diệp Lạc Nguyên bề ngoài thì tỏ ra hiền dịu, lo lắng cho chị mình, nhưng phía sau luôn tìm cơ để khiến cô nhục nhã, Diệp Lạc Nguyên vì biết được tính cách cô ta muốn vạch mặt cô ta nhưng cuối cùng lại khiến mình bị tiếng xấu.

Ngày hôm qua, chồng chưa cưới của Diệp Lạc Nguyên tuyên bố sẽ hủy cưới cô, người anh ta yêu là đứa em gái cùng cha khác mẹ cô là Diệp Hi Nghi, cho nên anh ta muốn hủy hôn với cô để cưới đứa em đó.

Vì gia tộc khinh ghét, cha không quan tâm, hôn phu thì hủy hôn ước cho nên hôm qua Diệp Lạc Nguyên liền đi quán bar uống rượu, sau đó vô tình gặp một người đàn ông liền đưa về nhà mình quan hệ.

Có lẽ bởi vì đêm qua là lần đầu tiên lại liên tục lên đỉnh cho nên Diệp Lạc Nguyên không trụ được mà đi đời nhà ma, lại không ngờ giúp cho linh hồn An Diệp Lạc cô nhập vào.

Khẽ thở dài, An Diệp Lạc nói thầm: “Chúng ta đúng là cùng cảnh ngộ, cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô trả thù họ, cũng trả cả mối thù của tôi. Yên tâm ra đi đi, từ giờ tôi sẽ là Diệp Lạc Nguyên, cô là tôi và tôi là cô”.

Nói xong cô lại nhớ tới mối thù của mình, nắm chặt tay, An Diệp Lạc nói khẽ: “Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, hai người các ngươi cứ đợi đó, tôi sẽ cho các ngươi trả giá với tất cả lỗi lầm mà các người đã gây ra cho tôi!”. May cho cô là trùng sinh cùng thời đại với họ, chỉ là khi cô trùng sinh thì thời gian đã là năm năm rồi.

Lấy cho mình bộ đồ dễ mặc, cô vào trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, nhìn những dấu vết tím đỏ trên người, An Diệp Lạc khẽ nhúu mày, sau đó lại buông lỏng, thôi dù sao cô cũng không có ý định kết hôn nên cũng không quan trọng.

Bước ra khỏi phòng, An Diệp Lạc nói với chính mình: “Từ giờ tôi là Diệp Lạc Nguyên!”.

Xuống phòng ăn, những người giúp việc thấy cô ngồi ở bàn ăn nhưng không ai tới chào hỏi cô, còn dùng ánh mắt coi thường nhìn cô, không để ý tất cả, cô ngồi yên ở ghế chờ đợi. Chừng mười lăm phút sau, bà vú nuôi của cô xuất hiện, nhìn cô bà lên tiếng:

- Tiểu thư dùng gì???

- Như mọi ngày!

Không để ý thái độ bất kính của vú nuôi, cô lạnh lùng đáp. Cô muốn xử thì cũng phải để mình ăn no rồi mới xử lý mọi chuyện. Không thể bực đãi chính mình, đây là kinh nghiệm của cô khi từ quỹ môn quan trở về.

4. Chương 4

Dùng bữa xong, khi vú nuôi đang dọn bàn ăn, cô nói:

- Vú gọi những người làm lại đây cho tôi!

- Có chuyện gì sao tiểu thư?- Vú nuôi nghi ngờ dừng tay hỏi cô.

-Tôi kêu vú gọi người chứ không phải hỏi vặn lại tôi! Đây không phải là việc một vú nuôi nên hỏi!- Diệp Lạc Nguyên (từ giờ An Diệp Lạc sẽ là Diệp Lạc Nguyên nhé!) nhún mày nói.

- Dạ tiểu thư!

Vú nuôi dọn bàn xong, khoảng 30 phút sau thì quay lại, theo sau là hơn chục người làm xếp hàng, tất cả đều nhìn cô. Họ không biết vì sao tiểu thư lại gọi mình tới, vú nuôi thấy cô không nói gì bèn lên tiếng:

- Tiểu thư, tôi đã gọi đông đủ mọi người tới rồi!

- Ừm! Bắt đầu được rồi!

Khẽ gật đầu, cô nhìn vú nuôi hỏi:

- Vú đã ở đây lâu chưa?

- Tôi ở đây được gần hai chục năm rồi, từ khi tiểu thư chào đời!

- Rất tốt! Vậy bà có thể rời khỏi đây được rồi!

- Cô dám đuổi tôi?- Vú nuôi kinh ngạc hét lên.

- Đúng, có vấn đề gì không!- cô bình tĩnh nhìn vú nuôi.

- Tôi đã làm gì sai? Còn nữa, cô không có quyền đuổi tôi!- vú nuôi phản bác.

- Ha ha, tôi không có quyền??? Trong ngôi nhà này các người nên nhớ tôi là chủ nhân của ngôi nhà này!

- Cô là chủ nhân thì đã sao? Mọi chuyện đều phải nghe lão gia!- một nữ nhân vang lên trong số những người giúp việc.

Diệp Lạc Nguyên nheo mắt nhìn người vừa lên tiếng, cô im lặng, khi mọi người tưởng cô sợ hãi thì giọng cô lại vang lên:

- Cô có tư cách gì phản đối??? Cô nên nhớ mình chỉ là kẻ làm thuê trong nhà này, chủ nhân là tôi, cô hiểu chứ??? Cô, bị đuổi ngay từ bây giờ!

- Cô dám đuổi chúng tôi??? Cô chỉ là một tiểu thư bù nhìn, cô tốt nhất nên làm tốt công việc tiểu thư của cô đi! Chúng tôi làm công việc của chúng tôi!

- A! Thì ra là vậy, một kẻ làm thuê lại có quyền lên tiếng phản đối và xếp đặt cho chủ tử của mình! Tất cả các người từ giờ bị đuổi khỏi đây, tôi vẫn sẽ trả tiền lương cho các người tháng này, giờ thì cút đi!

- Cô... cô dám???- cô ta đưa tay chỉ vào Diệp Lạc Nguyên nói.

- Hừ!- Diệp Lạc Nguyên bước tới cầm cánh tay cô ta dùng chỉ vào mình, nghe tiếng “rộp” theo sau là tiếng kêu rên.

- Aaaaaaa!

Cùng ánh mắt sợ hãi của cô ta và những người xung quang, lúc này trong mắt họ vị tiểu thư mà họ hàng ngày khinh thường giờ đây chẳng khác nào ác ma. Vú nuôi đứng yên lặng này giờ, giờ mới lên tiếng:

- Tiểu thư! Tôi không làm sai nên tôi sẽ không đi đâu cả!

- Bà không làm sai!- cô gật đầu, sau nói tiếp:

Bà thân là vú nuôi, đáng ra khi cô ta nói xen vào thì bà phải che trở cho tiểu thư của mình, đằng này bà lại im lặng đứng một bên ủng hộ cô ta. Bà nói coi, như vậy là tội gì? Tôi đuổi bà bà còn dám phản đối sao? Những ai không rời khỏi đây ngay thì không cần nhận tiền lương nữa!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại không dám nói, nhìn người vừa nãy bị cô bẻ gãy tay giờ vẫn đang ôm cánh tay lủng lẳng liền im lặng rời đi. Trong lòng thì hối hận, hối hận vì trước kia đã khinh thường tiểu thư ác ma này.

- Cô sẽ phải hối hận!- vú nuôi trước khi rời đi nói với cô, nhưng cô không để ý, nhún vai bước tới gara xe, trước khi đi cô nói:

- Hy vọng lúc tôi về sẽ không còn ai trong này, nếu không đừng trách tôi!

Chọn cho mình chiếc xe Porsche GT3, lái xe chạy khỏi cổng trước ánh mắt kinh ngạc của những vệ sĩ gác cổng khi nghe cô nói: “khi nào tất cả những người giúp việc rời khỏi biệt thự thì không được cho họ vào lại nữa, kiểm tra xem những người rời đi có thiếu ai không, nếu kẻ nào không chịu đi thì lôi họ ra giúp tôi!”.

Dù có suy đoán ra sao cũng không biết tiểu thư vì sao làm vậy, nhưng miễn là không phải đuổi bọn họ là được, bọn họ do cô thuê về nên khi cô ra lệnh, họ chỉ nghe lời cô, có lẽ vì vậy mà những vệ sĩ này được giữ lại.

Chạy xe trên đường, cô nghĩ mình nên vào một cửa hàng thời trang mua mấy bộ quần áo phù hợp cho mình. Tới một cửa hàng thời trang K.H nổi tiếng, cô dừng xe bước xuống trước ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người. Vào bên trong, tới quầy tiếp khách, cô nói:

- Chọn cho tôi vài bộ quần áo!

- Xin lỗi, cửa hàng chúng tôi không thể đáp ứng điều kiện của cô, mời cô tới chỗ khác!

Nữ nhân viên nhìn Diệp Lạc Nguyên vừa ghen tị vừa coi thường nói. Nghe vậy, Diệp Lạc Nguyên nhìn thẳng vào mặt cô ả nói:

- Tôi tới mua đồ! Ok!

- Chỗ chúng tôi không bán, nhất là người như cô!- cô ả vội vàng ngăn chặn Diệp Lạc Nguyên, giọng khinh thường.

- Chỗ này mở ra là để khách tới mua hàng, vì sao lại đuổi khách???- Diệp Lạc Nguyên bình tĩnh nhìn cô ả.

- Ai cũng có thể mua ở đây, trừ cô ra! Cô rời khỏi đây đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới lôi cô ra ngoài!- vẫn là giọng coi thường ả nói.

- Tôi muốn gặp quản lý ở đây!- Diệp Lạc Nguyên không muốn đôi co với cô ả dứt khoát kêu cô ả gọi quản lý tới. Lại không ngờ cô ta không chịu đi gọi còn nói:

- Quản lý rất bận, không có thời gian dành riêng cho cô, cô rời khỏi đây đi!

Tiếng hai người tranh cãi đã thu hút nhiều người đang mua đồ, họ đều ngoái lại nhìn xem là ai, đến khi biết đó là Diệp Lạc Nguyên cô thì tất cả đều yên lặng xem kịch

5. Chương 5

- Bảo vệ đâu, vào đưa cô ta ra ngoài cho tôi!

Tiếng cô ả vang lên, khi các bảo vệ vào, Diệp Lạc Nguyên nhìn họ, không để ý cô nói:

- Gọi quản lý tới cho tôi!

- Hừ! Các anh còn đứng đó làm gì? Kéo cô ta ra ngoài cho tôi!

Thật là, Diệp Lạc Nguyên cô chỉ muốn mua vài bộ quần áo thôi, có được không? Trước kia, chủ nhân của thân thể này bị mọi người coi thường cười chê, nhưng cũng đâu đến nỗi bị đuổi đi như cô chứ? Đúng là số cô là số nhỏ mà!

Bảo vệ thấy cô ả hét lên liền xông vào định kéo cô đi thì “bụp... bụp... bụp” vài tiếng kêu vang lên, sau đó mọi người nhìn lại thì thấy các bảo vệ nằm lăn ra đất khiến ai cũng tròn xoe nhìn.

Họ biết Diệp Lạc Nguyên cô từ trước đã rất phách lối, lại không nghĩ cô ta dám đánh bảo vệ, xung quanh bỗng nhiên im lặng, chừng khoảng 10 phút sau, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên trong không khí im lặng:

- Chị, chị sao lại ở đây? Em nhớ chị lắm!

Nói xong, một bóng người chạy tới, Diệp Lạc Nguyên bất ngờ sững sờ, sau đó cảm nhận được mình bị nhéo, cô liền đẩy bóng người đó ra khiến cô ta lạng chạng té nhưng lại rơi vào cái ôm của một người con trai, giọng anh ta lạnh lùng vang lên:

- Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy???

Tuy là hỏi nhưng ánh mắt của anh ta lại khoá chặt vào Diệp Lạc Nguyên, như định sẵn cô là kẻ gây chuyện vậy. Nhún vai, cô không nói gì mà ngồi xuống ghế, hành động của cô khiến anh ta khó chịu khẽ nắm tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía nhân viên. Cô ả thấy anh ta nhìn mình liền run run nói:

- Tôi nói với Diệp tiểu thư rằng cửa hàng chúng tôi không có đồ cô cần lại không nghĩ cô ấy lại làm loạn, tôi gọi bảo vệ vào đưa Diệp tiểu thư ra ngoài, ai ngờ bảo vệ bị cô ta đánh!

Nói xong ả khẽ nhếch mép cười, trong lòng thì nghĩ: “Diệp Lạc Nguyên! Xem cô còn mặt mũi nào ở đây!”.

Gật đầu, anh ta nhìn lại Diệp Lạc Nguyên nói:

- Cô còn gì để nói? Không phải tôi và cô đã chia tay và huỷ hôn ước rồi sao? Vì sao còn bám theo chúng tôi nữa???

Mọi người xung quanh nghe vậy đều ồ lên khẽ bàn tán:

- Thật không ngờ thì ra chia tay là thật!

- Ài, cô ta là kẻ chẳng ra gì, lại không nghĩ có được hôn phu là cậu Vương Khải Thiệu, con trai của chủ tịch tập đoàn K.H!

- Giờ cũng đâu còn là hôn của cô ta nữa!

- Cũng may cậu ta huỷ hôn nếu lấy cô ta chắc chắn sẽ là nỗi nhục của gia tộc cậu ta!

- Đúng vậy, một người đi khắp nơi gây chuyện còn là mê trai nữa thì chắc đức hạnh của cô ta chẳng ra gì!

- Đúng vậy! Nhưng mà... nhìn cô ta cũng ngon đấy chứ? Xinh đẹp thật!

- Xuýt, xinh đẹp thì sao? Còn không phải nằm dưới nam nhân sao!

- Cũng đúng! Không biết cô ta đã ngủ với bao nhiêu người rồi nhỉ???

....

Nghe những lời dâm uế vậy, Diệp Lạc Nguyên vẫn bình tĩnh không để ý, cô lười so đo cùng những kẻ đó. Đôi mắt của cô hiện giờ nhìn chăm chăm vào bóng dáng của cô gái trước mặt mình, người vừa nãy nhào vào lòng cô rồi nhéo cô một cái khiến cô đau điếng người liền hất cô ta ra.

Ký ức của chủ nhân tràn về, đó là buổi tối cách đây hai ngày, đúng vào sinh nhật của cô, bởi vì buồn vị hôn phu không cùng cô cắt bánh sinh nhật, cho nên cô đi dạo cho lòng thoải mái, lại không ngờ nghe được cuộc đối thoại của hai người. Lúc đó, cô đứng sững sờ tại chỗ, không tin vào mắt mình và tai mình. Những điều cô nghe thấy, thật sự khiến cô rất sốc, trong bóng tối, giọng hai người nhẹ vang lên.

6. Chương 6

- Khải Thiệu! Hay chúng ta chia tay đi!

- Hi Nghi, em nói vậy là sao?- giọng anh ta lo lắng

- Em... em sợ chị ấy biết sẽ buồn!- cô ta cúi đầu nói khẽ.

- Hừ! Cô ta buồn thì liên quan gì tới chúng ta!- anh ta khinh thường nói.

Trong bóng tối, anh ta không nhìn thấy nụ cười nhếch miệng của Diệp Hi Nghi, chỉ nghe cô nói:

- Nhưng em là em gái của chị ấy, em... em... chúng ta như vậy thật sự không nên, mà anh hiện giờ còn là hôn phu của chị ấy!

- Em yên tâm, lát nữa quay lại anh sẽ nói với cô ta!

- Nhưng, chị ấy rất yêu anh!

- Anh nói rồi, em mới là người anh yêu! Ngoài em ra anh không yêu một ai khác!

Nói xong, Vương Khải Thiệu ôm Diệp Hi Nghi vào lòng. Trong lòng anh ta nghĩ: “Hi Nghi đáng yêu, dễ thương và thiện lương, người con gái như vậy mới là mẫu con gái anh thích!”

Hai người ôm nhau không biết rằng mình bị người phát hiện, phía sau vang lên tiếng nói:

- Hai người... hai người các người, đang làm gì???

Cả hai giật mình liền quay lại, phía đối diện họ không ai ngoài Diệp Lạc Nguyên, cô nhìn hai người ngón tay chỉ vào họ.

- Hừ! Không phải cô đã thấy rõ rồi sao??? Còn hỏi câu ngu ngốc vậy!

- Anh là thằng khốn nạn, dám ở sau lưng tôi yêu đương vụng trộm với người khác!- đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Vương Khải Thiệu.

- Tôi không vụng trộm, Hi Nghi là người con gái tôi yêu, cô tốt nhất nên đồng ý huỷ hôn ước giữa tôi và cô đi!

- Tôi không huỷ! Anh là chồng chưa cưới của tôi, tôi không đồng ý!

- Cô không đồng ý thì kệ cô, giờ tôi sẽ đi thông báo!

Nói rồi Vương Khải Thiệu nắm tay Diệp Hi Nghi kéo đi, lại nghe Diệp Hi Nghi lên tiếng:

- Anh, đừng như vậy được không? Để em nói chuyện với chị em! Ngoan, để em nói với chị ấy cho chị ấy hiểu, anh cứ đứng ở đây đợi em!

- Vậy được! Em quay lại nói với cô ta đi! Anh đứng đây đợi!

Nhẹ gật đầu, Diệp Hi Nghi quay lại chỗ cũ, thấy Diệp Lạc Nguyên còn đang sững sờ, cô ta lại gần nhếch miệng nói:

- Diệp Lạc Nguyên, tôi sẽ cướp tất cả những gì của cô! Khải Thiệu yêu tôi, cô tốt nhất nên chúc phúc cho chúng tôi đi!

- Cô đã có những gì mình có rồi, vì sao còn cướp Khải Thiệu của tôi chứ???- Diệp Lạc Nguyên nhìn cô ta hỏi. Cô thực sự không hiểu, vì sao cô ta luôn cướp những thứ của cô?

- Hừ, tôi nói rồi, tôi sẽ đâm đạp cô dưới chân, cướp tất cả mọi thứ về cô!

- Cô thật giống mẹ cô, luôn đi cướp giật đồ của người khác!

- Cô dám nói tới mẹ tôi???

“Bụp!” Một cái tát nảy lửa trên khuôn mặt của Diệp Lạc Nguyên khiến cô tức giận liền vung tay lên tát Diệp Hi Nghi, nói:

- Cô là cái thá gì mà dám tát tôi??? Cô chỉ là đứa con dã thú bên ngoài của cha tôi thôi!

- Aaaaaa! Chị, chị đừng như vậy được không??? Em xin chị đấy, chị đừng tức giận nữa kẻo ảnh hưởng tới thân thể!

Diệp Lạc Nguyên nói xong lại không nghĩ cô ta khóc lóc nói to, cô đang kinh ngạc thì bóng một người xuất hiện, chưa kịp biết là ai thì cô nhận được một cú đá mạnh khiến cô bị té ngã. Giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Cô dám làm tổn thương Hi Nghi???

- Em không có!- Diệp Lạc Nguyên lắc đầu nói.

- Không có? Vậy sao tôi lại nghe được tiếng hét của Hi Nghi???

- Thực sự em không có, là cô ta đánh em trước!

- Hừ, cô còn định gạt tôi? Hi Nghi hiền dịu như vậy sao đánh cô được?

- Thực sự mà, anh phải tin em!

- Từ trước tới giờ, tôi không hề thích cô nên sẽ không tin cô nói!

- Khải Thiệu, không phải do chị ấy!- Lúc này giọng Hi Nghi nhẹ nói.

- Em còn che trở cho cô ta? Em cứ như vậy rồi bị cô ta hại lúc nào không hay đấy!- Vương Khải Thiệu nhìn Diệp Hi Nghi trong lòng mình nói nhẹ.

Tiếng hét khi nãy vang lên khiến mọi người trong sân đều nghe tiếng liền vội chạy tới coi. Trước mặt họ cùng ông bà Diệp là hình ảnh một người đứng hai người ôm nhau, ông bà Diệp nhìn thấy đứa con gái của mình chảy máu miệng đang nằm trong lòng Vương Khải Nguyên liền chạy lại nhìn, Diệp phu nhân kêu khóc:

- Nghi nhi, con bị làm sao vậy??? Đừng làm mẹ sợ!!!

- Mẹ, con không sao, chị chắc hiểu lầm con nên mới đánh con thôi! Đánh rồi thì chị sẽ tốt lên thôi!- Diệp Hi Nghi khẽ cười nói, lời tuy có vẻ lo lắng cho Diệp Lạc Nguyên, nhưng thực chất là muốn để mọi người hiểu lầm và càng coi thường cô hơn.

- Ai, con cái đứa nhỏ này!!!

Nói rồi Diệp phu nhân quay lại nhìn Diệp Lạc Nguyên hỏi:

- Nguyên nhi a! Con sao lại khiến em gái bị như vậy? Con bé nó rất quý con, đâu đâu cũng đều che trở cho con, con lại... lại... haizzz!

7. Chương 7

- Là cô ta đánh tôi trước!- Diệp Lạc Nguyên hét lên -Cô ta nói sẽ cướp tất cả những gì là của tôi!
- Em không có! Em chỉ nói chị buông Khải Thiệu thôi!- Diệp Hi Nghi ngược mắt lên nhìn Diệp Lạc Nguyên cùng những giọt nước mắt.
- Vương Khải Thiệu nhìn thấy vậy đau lòng gạt nước mắt cho Diệp Hi Nghi nói:
- Em đừng nói gì cả! Cô ta là hạng người như thế nào chẳng lẽ mọi người không biết sao? Em khắp nơi che trở cô ta vậy mà cô ta không biết điều còn như vậy!
- Khải Thiệu, chị ấy không như vậy, chỉ là chị ấy khó chịu nên mới trút giận lên em thôi!
- Không nói nữa! Diệp Lạc Nguyên, tôi tuyên bố từ giờ tôi không còn là chồng chưa cưới của cô nữa. Chúng ta chấm dứt ngay lúc này!
- Khải Thiệu, em... anh thực sự muốn huỷ hôn ước với em!
- Khải Thiệu! Cháu...!- Diệp lão gia lên tiếng.
- Bác Diệp! Cháu nói thật, người cháu yêu là Hi Nghi, cho nên cháu chỉ muốn lấy Hi Nghi thôi! Mong bác hoàn thành!- Vương Khải Thiệu quay sang nhìn Diệp Hoành Nghị nghiêm túc nói.
- Là cô, vì cô nên anh ấy mới huỷ hôn ước với tôi, cô và mẹ cô đúng là đồ đi!- Diệp Lạc Nguyên lao tới túm tóc Diệp Hi Nghi hét vaf tát cô ta.
- Aaaaa!- tiếng kêu của Diệp Hi Nghi khiến mọi người đang sững sờ tỉnh lại.
- Diệp Lạc Nguyên! Buông em mày ra!- Diệp lão gia hét lên
- Diệp Lạc Nguyên! Cô buông Hi Nghi ra nếu không đừng trách tôi!- Vương Khải Thiệu cũng lên tiếng.
- Nguyên nhi, con mau buông em gái của con ra a!- Diệp phu nhân.
- Cô thích cướp? Tôi cho cô cướp!- Diệp Lạc Nguyên vẫn không để ý tới những người xung quanh mà cứ túm tóc Diệp Hi Nghi, vừa túm vừa nói.
- Chị... chị buông em ra!- Diệp Hi Nghi khóc lóc nói.
- Tránh ra!- bàn tay khỏe mạnh của Vương Khải Thiệu túm tóc Diệp Lạc Nguyên khiến cô đau nên buông tay đang túm tóc Diệp Hi Nghi ra.
- “Bốp!” Một cái tát bầy lửa văng trên má của Diệp Lạc Nguyên khiến cô sững sờ nhìn người vừa tát mình, cô hỏi:
- Cha! Cha tát con???
- Đúng! Mày náo loạn như vậy còn không biết nhục sao??? Mỗi lần gây chuyện em mày nó đều đứng ra che trở cho mày, vậy mà mày đã làm gì con bé???- giọng Diệp lão gia đầy giận giữ.
- Cô ta không phải là em của con! Con không có em!- Diệp Lạc Nguyên lắc đầu.
- Im ngay! Nếu mày không nhận nó là em mày, cũng được! Tao và mày từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con!
- Cha, cha!
- Đừng gọi tao là cha mày! Tao tuyên bố từ nay tao và mày đoạn tuyệt quan hệ cha con!
- Không! Cha!- Diệp Lạc Nguyên cầm tay Diệp lão gia lắc đầu.
- Tôi xin thông báo với các vị bằng hữu khách mời có mặt tại đây. Diệp Hoành Nghị tôi từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con với Diệp Lạc Nguyên!- Ông ta quay ra nhìn những người đang có mặt tại chỗ tuyên bố.
- “Ồ!” Nghe những tiếng ồ xung quanh, Diệp Lạc Nguyên vì không muốn nhìn cảnh bị mọi người chỉ chỗ nói nên ôm đầu chạy đi. Chỉ nghe cha cô Diệp Hoành Nghị nói:

- Bảo vệ đóng cửa! Từ nay nếu Diệp Lạc Nguyên về đây thì cứ đổi đi không được cho vào nhà!

Nước mắt Diệp Lạc Nguyên rơi như mưa, cô tới chiếc xe của mình rồi lái xe rời khỏi ngôi nhà đó. Chiếc xe lao vút trên đường, cơn gió lạnh lùa vào trong xe cũng không giúp cô vơi đi nỗi buồn. Người cha trước kia yêu thương cô bao nhiêu thì giờ ông ta tuyệt tình bấy nhiêu.

Xe chạy thẳng tới một quán bar, đem xe cất vào gara, cô bước vào trong vũ trường. Tiếng nhạc ồn ào, gọi cho mình chai rượu đỏ, uống xong cô bước tới giữa vũ trường hoà mình trong dòng người tấp nập cùng âm nhạc ồn ào.

8. Chương 8

Âm nhạc ồn ào, rượu trong người khiến Diệp Lạc Nguyên dần dần mất kiểm soát, loạng choạng tới quầy tiếp tân cô nói:

- Cho tôi một nam phục vụ! Anh này luôn đi!

Nói đoạn, cô túm tay hai người cùng về biệt thự, vừa đi cô vừa lẩm bẩm nói:

- Là các người nói tôi hư đốn, các người nói tôi không tốt, là con gái chanh chua, vậy tôi sẽ cho các người thấy tôi tồi tệ xấu xa cỡ nào, ừ, các người đều mù nên không thấy bản mặt thật của cô ta! Các người tin cô ta, ừ!

Đưa trai lạ về nhà lôi lên phòng, cô không để ý ánh nhìn khinh bỉ của những người giúp việc trong biệt thự, cửa phòng đóng “rầm” người ngoài chỉ nghe tiếng rên rỉ của trai và gái trong phòng. Cũng vì sự kích thích quá độ của Diệp Lạc Nguyên cho nên An Diệp Lạc cô mới có chỗ trú linh hồn.

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc Nguyên lắc đầu, nhìn hai người hỏi:

- Chúng ta quen nhau sao???

- Chị, em là Hi Nghi đây mà!

Nhìn vẻ mặt lo lắng giả tạo của Diệp Hi Nghi, cô nhếch mép cười:

- Tôi không có em gái! Mẹ thân sinh ra tôi chỉ có mình tôi, cô sao có thể là em gái của tôi được!

An Diệp Lạc lắc đầu, Diệp Hi Nghi nghe cô nói vậy khuôn mặt đỏ bừng lên, trong lòng lại nghĩ ra mưu kế liền chạy lại cầm tay Diệp Lạc Nguyên, móng tay sắc nhọn đâm vào tay Diệp Lạc Nguyên nói:

- Chị, chị nói gì vậy? Em là Diệp Hi Nghi đây!

Cảm giác bị đau nơi cánh tay khiến An Lạc Diệp đau, cô giơ tay đẩy Diệp Hi Nghi ra, làm cô ta bị ngã, lần này Vương Khải Thiệu không kịp đỡ nên khiến Diệp Hi Nghi bị té ngã trên nền, anh ta khó chịu, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía Diệp Lạc Nguyên nói:

- Diệp Lạc Nguyên, cô nên biết thân phận mình!

- Ô kìa, tôi có làm gì anh không??? Là cô ta cứ sấn lấy tôi cho nên cô ta bị như vậy. Liên quan tới anh sao???

- Cô...! Hi Nghi là em gái của cô, cô làm vậy không quá đáng sao?

Nhìn Diệp Hi Nghi nằm trong vòng tay của Vương Khải Thiệu khẽ nhếch miệng, An Diệp Lạc cũng không để ý, nói:

- Anh hay thật! Không phải anh biết tôi đã bị đuổi khỏi cái gia đình đó sao???

Không phải anh cũng có mặt trong lúc đó sao??? Không phải chính anh đã góp phần khiến tôi bị đuổi khỏi cái nhà đó sao??? Anh sao nhanh quên vậy???

- Hừ! Là cô tự chuốc lấy nhục!

- Vậy thì cô ta cũng thế, tự mình chuốc lấy nhục, không liên quan tới tôi!

Ở đây không bán tôi đi chỗ khác!

- Chị, cha và mẹ rất nhớ chị!

Diệp Hi Nghi vội lên tiếng, sau đó túm tay Vương Khải Thiệu nói:

- Khải Thiệu, anh để chị em mua đồ đi, chị em cũng không phải cố ý khiến nhân viên của anh bị thương! Em thay mặt chị ấy xin lỗi nhân viên của anh!

Nghe Diệp Hi Nghi nói vậy, An Lạc Diệp dừng bước chân xoay người lại nói:

- Cô thích lo chuyện bạo đồng thì cứ việc, còn nữa, tôi muốn nhắc nhở cô rằng: **TÔI KHÔNG CÓ EM, CÔ THÌ LẠI CÀNG KHÔNG!**

Còn anh, muốn biết sự thật thì cứ coi đoạn ghi hình mà camera đã ghi lại sẽ biết ai đúng ai sai, công ty mở ra là để chào đón khách hàng, cô ta vì ghen tị mà làm như vậy chả khác nào phá hủy hình tượng công ty!

Vương Khải Thiệu nhìn Diệp Lạc Nguyên bước đi trong đầu suy nghĩ: “cô ta lại giở trò gì vậy?!”.

Cuộc ẩu đả cãi nhau ở dưới sảnh cũng không khiến một người ngồi trên tầng hai quan tâm. Trong lòng anh đang suy nghĩ về chuyện của đêm hôm qua. Không nghĩ lần đầu tiên về nước đi quán bar lại bị người ta hiểu lầm là trai bao khiến anh không thể chịu được, cho nên tối đó đã liên tục cùng cô quan hệ, thậm trí khi cô không còn chịu được nữa anh vẫn bắt cô phải cùng anh. Anh cũng chẳng hiểu vì sao mình đối với cô lại như vậy. Sáng nay, vì không muốn nhìn mặt cô gái đó, một phần cũng vì anh thấy mình tối qua quá đáng với cô nên anh đã dậy sớm rời đi. Giờ nghĩ lại, anh thấy mình thật sự điên rồi, rõ ràng là anh không gần phụ nữ, vậy mà lại cùng cô quan hệ, cũng không biết cô ấy tên gì? Là người như thế nào nữa.

Từ biệt thự của cô rời đi, anh bắt taxi chạy tới cửa hàng thời trang D.G này, muốn tìm cho mình bộ quần áo để thay, cho nên anh mới có mặt ở đây. Mặc dù nghe thấy tiếng ồn ào, đánh nhau ở sảnh tầng dưới nhưng anh không quan tâm, bởi con người anh vốn rất lạnh lùng và vô tâm, trừ những người thân bên cạnh mới có thể khiến anh dùng ánh mắt để nhìn ra thì những người ngoài anh đều thờ ơ lạnh nhạt.

9. Chương 9

Đang mãi suy nghĩ, điện thoại anh reo lên, đưa tay vào trong túi quần, nhìn số điện thoại hiện lên chữ quần gia anh bắt máy, giọng trầm ổn nhưng ấm áp của anh vang lên:

- Alo!

- Cậu hai, cậu đang ở đâu vậy? Tối qua cậu không về nhà?

- Hôm qua tôi ngủ ở ngoài, có việc gì không chú Triệu?

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu hôm nay phải tới công ty để nhận chức!

- Tôi biết rồi!

- Dạ, chào cậu hai!

Cúp điện thoại, nhìn đồng hồ trên tay, anh bước xuống lầu trước tiếng hét cùng ánh mắt ngỡ ngàng của các cô gái có mặt trong cửa hàng.

- Aaaa! Mỹ nam kìa!

- Ôi, nam thần của ta!- một cô gái ánh mắt trái tim nhìn anh nói.
- Của cô? Nhìn lại mình đi!- một người lên tiếng.
- Xì, kệ tôi!- cô gái đó chun mũi từ chối. Ánh mắt nhìn về phía anh không buông.
- Đẹp quá! Tôi chưa thấy ai đẹp bằng anh ta a!
- Chuyện, đó là đương nhiên! Giám đốc D.G Vương Khải Thiệu cũng không đẹp bằng anh ấy a!

Những tiếng ồn ào khen ngợi của các cô gái cũng không khiến anh cười hay nhếch miệng, khuôn mặt lạnh lùng tựa điêu khắc tỳ mĩ mà thành, mày kiếm mắt hoa đào, dáng người cao chuẩn của anh bước đi, bỏ lại sau lưng các cô gái bị anh vô tình cướp trái tim đem đi. Ra ga xe, lên chiếc xe Aston Martin AM-RB 001 màu đen của mình chạy thẳng tới công ty R.S.

Trước cổng công ty R.S một hàng nhân viên đứng nghiêm trang chào đón vị chủ tịch trẻ tuổi của mình, chiếc xe của anh đi thẳng vào gara của công ty.

- Chào mừng chủ tịch!
- Ừm! Mọi người vất vả rồi
- Dạ không có gì ạ!

Trước ánh mắt nóng bỏng của các nhân viên nữ, anh bước vào trong công ty, theo thang máy dùng riêng cho chủ tịch lên thẳng phòng họp cùng các giám đốc bộ phận. Ngồi ghế chủ tịch, anh nói:

- Xin giới thiệu với mọi người, tôi là Tổng Nghiêm Tịch, chủ tịch tập đoàn R.S! Các vị xin giới thiệu tên cùng chức vị của mình!

Nói xong anh ngồi nhìn từng người một, một người trong số họ bắt đầu lên tiếng:

- Thưa chủ tịch, tôi là Hoa Dương, giám đốc bên điều hành hành chính!
- Thưa chủ tịch, tôi là Trương Hoàng Vũ, giám đốc điều hành bên công nghệ!
- Thưa chủ tịch, tôi là Trần Dung, giám đốc điều hành bên kỹ thuật!

.....

- Tốt, rất vui được gặp các vị! Hi vọng tôi cùng các vị cùng nhau đưa công ty ngày một phát triển mạnh. Công ty lớn mạnh thì các vị sẽ càng được hưởng lợi ích nhiều hơn!

Anh nghiêm túc nhìn từng người trong phòng nói.

- Dạ! Chủ tịch!
- Giám đốc hành chính, anh có thể dẫn tôi đi tham quan để làm quen với công ty được không?
- Dạ, được thưa chủ tịch!- Hoa Dương, giám đốc điều hành hành chính khẽ gật đầu nghi túc trả lời.
- Rất tốt! Các vị còn lại có thể trở về công việc của mình, rất cảm ơn các vị đã có mặt trong buổi họp đầu tiên này!

Bắt tay từng người để họ rời đi, sau đó anh cũng theo sau giám đốc Hoa Dương rời khỏi phòng họp.

Sau khi rời khỏi cửa hàng D.G, An Diệp Lạc lên xe của mình chạy tới một cửa hàng nổi tiếng khác là R.S, chạy xe đậu ở gần, cô bước xuống xe đi vào trong, vừa đi cô vừa nghĩ: “Không biết mình có bị đối xử như chỗ vừa này không? Đúng là xui xẻo mà, ngày hôm nay chắc tại mình ra ngoài không cúng lạy vị thần may mắn cho nên mới xui quấy như vậy. Đã bị đuổi thì chớ, còn gặp ngay con bánh bèo và tên khốn kia nữa! Hừ hừ, không lẽ cô kiếp trước không làm việc thiện nhiều nên khi sống lại gặp xui xẻo??? Mong là sẽ không bị đuổi như ở chỗ kia, cô thực sự chỉ muốn mua vài bộ đồ thôi mà, sao khó vậy chứ???”.

Bước vào trong, tới quầy tiếp tân An Diệp Lạc lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi muốn mua mấy bộ đồ, phiền cô chỉ chỗ giúp tôi!

10. Chương 10

-Xin chào Diệp tiểu thư! Cô muốn mua gì ạ!

Nữ nhân viên tiếp tân khẽ cười chào cô theo đúng quy cách, khuôn mặt không thể hiện sự khó chịu hay khinh bỉ Diệp Lạc Nguyên khiến An Diệp Lạc nhìn cô với ánh mắt khác, cũng khiến trong lòng cô có cảm tình với cửa hàng R.S này. Gật đầu, An Diệp Lạc khẽ cười nói:

- Tôi muốn mua vài bộ quần áo đơn giản và nhẹ nhàng!

- Được, mời Diệp tiểu thư theo tôi!

Nói rồi nữ nhân viên xoay người dẫn An Diệp Lạc tới nơi cô cần. Nhẹ nói cảm ơn xong cô lựa chọn cho mình mấy bộ màu xanh cùng quần tây màu đen bó chân, lựa thêm vài bộ đầm đem tới quầy thanh toán. Nhân viên quầy thanh toán tính tiền cho cô xong nói:

- Diệp tiểu thư, của cô hết 20 triệu nhân dân tệ!

Mở ví lấy thẻ quẹt đưa cho nhân viên thanh toán, lúc nhận lại thẻ An Diệp Lạc không hiểu sao nhân viên cứ nhìn cô kỳ quái, cũng không muốn biết An Diệp Lạc định quay ra về thì cô thấy được một sợi dây chuyền hình cổ ba lá được phủ kim cương màu xanh đẹp mắt và mới lạ, nhìn ngắm sợi dây đó cô liền yêu thích nói với nhân viên gần đó:

- Cho tôi sợi dây đó!

Nói rồi An Diệp Lạc chỉ vào sợi dây chuyền mặt cổ ba lá kim cương. Khi nhân viên vừa lấy ra thì một giọng nữ nhân chanh chua nói xen vào:

- Tôi muốn mua nó!

Nói xong, cô ta quay sang người đàn ông bên cạnh mình nói:

- Anh! Mai là sinh nhật của em, không phải anh nói sẽ mua quà tặng em sao? Em thích sợi dây đó, anh mua cho em đi!

An Diệp Lạc cùng nhân viên bán hàng đồng thời quay đầu nhìn sang bên trái thì thấy ở đó có một nữ nhân mặc bộ đầm đỏ, trên khuôn mặt dày đặc phấn son, một đôi mắt xéch đầy tham lam nhìn vào sợi dây chuyền trước mặt, người đàn ông bên cạnh tầm khoảng ba bốn chục tuổi, dáng người lùn và béo, đôi mắt lơ đãng nhìn lại nhìn chằm chằm An Diệp Lạc nuốt nước miếng, nhưng miệng vẫn nói:

- Bảo bối, em thích thì cứ lấy đi, anh tặng em!

Giọng nói cợt nhả của lão ta vang lên khiến nữ nhân bên cạnh lão vênh mặt lên nói:

- Nghe thấy chưa? Anh Đại Nghĩa kêu cô gói sợi dây đó cho tôi!

Đôi mắt khẽ lướt qua An Diệp Lạc chứa đầy ghen tị, trong lòng thì nghĩ thầm: “đúng là hồ ly tinh mà! Hừ!”.

An Diệp Lạc không nói gì, từ đầu tới cuối cô vẫn cứ im lặng, cô cũng muốn xem xem nhân viên cửa hàng này sẽ làm như thế nào, nếu họ cũng giống như bên kia thì cô thề từ nay trở đi sẽ không đặt chân vào cửa hàng này lần nào nữa.

- Xin lỗi phu nhân! Đây là sợi dây Diệp tiểu thư chọn trước, chúng tôi không thể trao cho phu nhân được!

Nhân viên bán hàng không nặng không nhẹ bình tĩnh trả lời. Lại không nghĩ người đó không hiểu lễ nghĩa nói:

- Cái gì mà Diệp tiểu thư chọn rồi? Cô ta đã trả tiền chưa? Chưa thì nó vẫn là vật vô chủ! Tôi trả tiền trước thì nó là của tôi chứ gì???

- Đúng vậy, cô thanh toán tiền đi, tôi trả tiền thì nó thuộc về cô ấy!

Người đàn ông bên cạnh cô ta lên tiếng, đôi mắt vẫn dán chặt vào An Diệp Lạc ở phía đối diện.

Khó chịu với ánh mắt của lão béo đó, An Diệp Lạc nói với nhân viên bán hàng:

- Nếu cô ta muốn thì tôi nhường nó cho cô ta, lần sau cửa hàng của các vị có hàng mới thì điện cho tôi! Tôi sẽ tới coi!

- Cái này...!!!

Nhân viên bán hàng khó xử nhìn Diệp Lạc Nguyên, cô không nghĩ vị tiểu thư mà mọi người nói là chanh chua không hiểu lý lẽ, khắp nơi chèn ép em gái cùng cha khác mẹ là Diệp Hi Nghi lại là người dễ tính và thoải mái vậy, không tranh chấp cùng nữ nhân kia về sợi dây chuyền mà đồng ý buông bỏ. Điều đó khiến nhân viên bán hàng gần đó nhìn cô bằng ánh mắt yêu quý.

An Diệp Lạc thấy mọi người nhìn mình như vậy cô cũng không để ý, không phải là cô không để ý mà là cô đã quen rồi, bị mọi người lình thường làm sao khó chịu và đau đớn bằng việc cô bị chồng chưa cưới cùng bạn thân phản bội, mà bản thân thân thể này cũng có khác gì cô đâu, em gái cướp chồng chưa cưới của mình, cha thì chối bỏ quan hệ.

- Vâng thưa Diệp tiểu thư!

Nhân viên cười gật đầu đồng ý, sau đó cầm sợi dây lên tính tiền, lúc quay bước đi được vài bước An Diệp Lạc nghe tiếng nhân viên bán hàng nói:

- Sợi dây này giá là một trăm nhân dân tệ!

- Được!

Người đàn ông gật đầu đưa thẻ cho nhân viên, trong lòng thì nghĩ: “thật không nghĩ cô ta lại chọn món đồ gắn kim cương giả có một trăm nhân dân tệ! Mình còn đang nghĩ nên mua quà gì cho cô ta, đúng là trời giúp ta! Như vậy càng tốt, đỡ phải tốn nhiều tiền!”.

Cầm thẻ quẹt trên tay, nhân viên đưa vào máy quẹt thẻ, không ngờ trên máy báo không đủ tiền. Lúc này nhân viên ái ngại nhìn lão béo lùn nói:

- Xin lỗi! Tài khoản của ngài không đủ ạ!

- Cái gì???- lão béo lùn giật mình hét to khiến mọi người gần đó đồng loạt quay đầu lại nhìn.

11. Chương 11

Biết mình lỡ gây chú ý tới mọi người, lão béo đành phải hạ thấp giọng nói vì sợ bị mọi người biết mình quê mùa:

- Không phải cô nói sợi dây đó có một trăm nhân dân tệ sao? Vì sao tôi lại không đủ tiền chứ?

- Dạ thưa quý khách! Một trăm nhân dân tệ là một trăm vạn nhân dân tệ ạ!- Nữ nhân viên vẫn bình tĩnh trả lời lão.

- Cái này...!!!

Lão béo ngại ngùng, lần này đúng là lão tự lấy đá đập chân mình, gia tài của lão chỉ có mấy chục vạn nhân dân tệ, lão đâu có đủ tiền mà mua nó, cho dù có đủ lão làm sao sẽ mua tặng nó cho cô ta được chứ, quay sang nhìn cô ta lão nói:

- Hôm nay anh không mang đủ tiền, chúng ta về thôi!

- Anh! Nhưng em thích nó mà!- cô ả nũng nịu cầm tay lão lắc lắc.

- Anh nói hôm nay anh không mang đủ tiền!- lão lạnh lùng nhắc lại nghĩ: “nếu cô ta không hiểu thì lão sẽ bỏ cô ta lại một mình! Chỉ là một cave thôi, không có con này thì sẽ có con khác!”.

Nghe ra giọng lạnh lùng của lão, cô ta đành cúi mặt đi theo lão ra ngoài, không dám nói gì.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, cả hai cùng rời khỏi cửa hàng, vừa lúc đó thì quản lý cho người chạy tới nhắc các nhân viên có chủ tịch ghé qua tham quan.

Chưa đầy 30 phút, thì trong cửa hàng xuất hiện hai người đàn ông, trong đó có một người làm lu mờ tất cả, khuôn mặt như tạc nghiêm nghị của anh thu hút mọi người, khí chất công tử từ người anh khiến các cô gái trong mắt xuất hiện trái tim. Lần đầu tiên họ thấy được một người đàn ông còn trẻ mà đẹp như vậy.

Trước cái nhìn say đắm của các nữ nhân trong cửa hàng cùng nhân viên, anh vẫn bước từng bước như họ không hề tồn tại cũng không biết những ánh mắt nóng bỏng của các tiểu thư và nhân viên trong cửa hàng.

Theo lời giới thiệu của giám đốc điều hành hành chính, đảo mắt nhìn xung quanh cửa hàng, tới từng khu vực một. Vị giám đốc điều hành hành chính vừa giới thiệu cho anh nghe vừa quan sát sắc mặt của anh, thế nhưng lại chẳng thấy được một chút biểu hiện nào của anh khiến vị giám đốc trẻ Hoa Dương trong lòng thấp thỏm lo âu không thôi, anh không thể đoán ra là vị chủ tịch trẻ của mình có hài lòng hay không. Khẽ thở dài anh nghĩ: “đúng là thân nô tài anh đây số khổ mà, không biết suy nghĩ của cấp trên thì làm sao anh có thể biết mà điều chỉnh cùng sửa chữa chứ! Nhận mệnh a!”.

- Thưa chủ tịch! Anh thấy cửa hàng thế nào ạ?- giám đốc điều hành hành chính Hoa Dương hỏi anh.

Lúc này, những người gần đó mới biết thì ra anh là chủ tịch, các nhân viên càng chăm chú làm việc cẩn thận hơn, mặc dù họ biết mình làm việc theo đúng nguyên tắc, nhưng khi biết đó là đại boss của mình thì họ càng không dám chểnh mảng.

Khẽ “ừm” một tiếng, anh tiếp tục quan sát, vừa quan sát anh vừa suy nghĩ lên kế hoạch để hoàn thiện những chỗ thiếu sót mà anh phát hiện ra.

An Diệp Lạc sau khi từ cửa hàng R.S trở về, thấy nhúng người giúp việc cùng bà vú rời đi hết, nhìn xung quanh nhà, cô thấy thật thoải mái, bước lên phòng, đem đồ đạc đã mua cất đi, sau đó ngồi vào bàn bật máy tính lên mạng tìm kiếm.

Trên google tìm kiếm tên “công ty phụ tùng oto Diệp Lạc” nhìn từng dòng thông tin trên mạng cô gõ nhẹ ngón tay xuống bàn.

Công ty phụ tùng oto Diệp Lạc của cô giờ đã đổi tên thành công ty Dương Triệu, được vươn lên đứng hàng thứ tư trong nước. Hai người Dương Thiên Lỗi cùng Triệu Hạ Nhiên cũng đã kết hôn sau khi cô chết được ba năm, họ đợi đến ba năm sau mới kết hôn vì sợ bị người nghi ngờ.

Khẽ nhếch miệng, An Diệp Lạc nói thầm: “Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, hai người cứ vui vẻ đi, tôi cho các người thời gian hai năm để được vui vẻ bên nhau, cũng tiện để các người là lao công phát triển công ty cho tôi!”.

Thoát google tìm kiếm, cô vào trang cá nhân mang tên Diệp Lạc Nguyên gửi thông báo họp quản trị hội đồng vào ngày mai cho các vị giám đốc công ty M.A của mình.

5 phút sau, nhận được trả lời của họ cô liền gấp máy đi ngủ, từ ngày mai, cô bắt đầu công việc phát triển của mình, mặc dù giờ muốn trả thù đối với cô là rất dễ, thế nhưng cô không muốn, cô muốn họ sẽ mất từ từ, bạn bè, người thân, tiền bạc, danh vọng, tất cả đều sẽ khiến họ phải trả giá.

12. Chương 12

Sau khi đi tham quan khắp lượt công ty, Tổng Giám Đốc trở lại phòng làm việc của anh ở công ty, mở chiếc máy tính lập quy trình thay đổi các bộ phận của công ty.

Cũng không biết thời gian bao lâu, cho tới khi nghe tiếng gõ cửa, anh nói vọng ra:

- Mời vào!

Cánh cửa khẽ mở, một nữ nhân viên nhẹ bước vào nói:

- Thưa chủ tịch, trời đã tối rồi chủ tịch không về sao?

- À! Tôi quên mất, cảm ơn cô! Cô là thư ký của tôi đúng không?

- Dạ vâng!

- Cô tên gì?

- Trương Doanh ạ!

- Được rồi, cô về đi, tôi cũng sẽ về ngay!

- Dạ, chủ tịch!

Nữ thư ký bước ra ngoài, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ vỗ lên ngực mình nói thầm:

- Vì sao đại boss lại đẹp trai vậy chứ? Tôi yêu đại boss mất rồi!

Lắc lắc đầu cô nói tiếp:

- Ày, không được rồi! Đại boss không thuộc về mình à! Tỉnh mộng thôi, tim à! Mà đừng khiến tao yêu đại boss nhá! Mà thương tao thì nằm im một chỗ cho tao nhờ!

Nói xong cô vội chạy ra ngoài, nếu không ra sớm cô sẽ bị trễ chuyến xe buýt.

Phía sau cánh cửa, cô khoing biết đại boss mình đã nghe được câu nói đó của mình, khẽ nhếch miệng anh nghĩ: “không ngờ cô thư ký bày của anh lại hay vậy!”. Vừa nghĩ tới, trong đầu anh là hình ảnh cô gái anh gặp ở quán bar tối hôm đó, người con gái đầu tiên nảy sinh quan hệ với anh.

Bước tới cầu thang máy, lấy điện thoại trong túi quần ra bấm số, khi nghe thấy đầu dây bên kia nhắc máy, anh liền nói:

- Chú Triệu, tối nay tôi không về nhà!

....

- Tôi biết rồi!

Cúp điện thoại, tới chiếc xe Aston Martin AM-RB 001 của mình anh chạy thẳng tới quán bar tối đó, khi đến nơi anh mới giật mình không biết vì sao mình lại muốn tới nơi này, có lẽ là bởi anh ôm hy vọng được gặp lại cô lần nữa chẳng???

Khẽ cười với ý nghĩ ngốc nghếch của mình, anh bước vào bên trong. Nơi này ngày nào cũng vậy, là nơi cho tầng lớp thượng lưu và giới trẻ thích cuộc sống vui chơi xa hoa này tới giải khuây.

Chọn cho mình chiếc ghế cũ không ai ngồi, sau đó gọi bồi bàn đem cho mình loại voka màu đỏ.

Anh ngồi yên lặng ở đó, tay cầm ly rượu màu đỏ khẽ đảo qua đảo lại, chỉ có động tác đơn giản như vậy của anh cũng đã thu hút ánh nhìn của các cô gái trong quán bar này.

Ánh mắt tham lam và mơ ước của họ đều thể hiện ra hết trên khuôn mặt, ai cũng muốn mình được ngồi cạnh anh, ngồi trong lòng anh. Như vậy thì dù có chết họ cũng chấp nhận.

Một cô gái nhẹ bước tới gần anh, áo đỏ ôm bó sát, lộ ra vùng eo con ong nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn với cổ áo khoét hình chữ V, chiếc vòng cổ tròn theo từng bước chân của cô mà chuyển động, một đôi mắt xéch xinh đẹp, bờ môi màu đỏ tươi khẽ cong đầy cảm dỗ.

Những đàn ông trong quán bar nhìn cô gái khẽ nuốt nước miếng, họ biết cô là ai, đó là vũ cơ nổi tiếng nhất quán bar này, đàn ông thì ước được đè cô dưới thân mình, còn phụ nữ thì ghen tị bởi thân hình nóng bỏng của cô.

- Xin chào! Anh có cần em giúp gì không???

Giọng nói nhẹ nhàng khiến anh ngẩng mặt nhìn, cũng bởi ánh sáng của anh bị che nên anh muốn nhìn xem đó là ai. Chỉ nhìn lướt qua sau đó anh cũng không để ý, đôi mắt lần nữa cúi xuống nhìn ly rượu voka của mình trên tay. Thấy anh không nói gì, cô nghĩ anh đồng ý liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình.

- Anh tên gì? Vì sao ngồi đây một mình???- cô khẽ cười

- Nếu muốn ngồi đây thì im lặng, còn không thì rời khỏi chỗ này!- anh chậm rãi nhắc nhở.

- Ai da! Sao anh nở lòng nào đuổi em chứ? Em thấy anh ngồi một mình cô đơn cho nên mới tới để an ủi anh nha!

Nói xong cô lại xê dịch ngồi gần anh hơn, ngón tay xinh đẹp mơn trớn trên người anh, khẽ nói vào tai anh:

- Tối nay em tự nguyện nằm dưới thân thể của anh, mặc anh càn quấy chúng!

13. Chương 13

-Cô muốn gì?- anh lạnh lùng hỏi.

- Ai da! Em không phải nói rồi sao, anh còn hỏi em câu đó?- cô cười sau đó nhẹ thổi hơi vào tai Tống Nghiêm Tịch.

- Cô???- quay sang nhìn cô anh hỏi.

- Nói cho anh biết Vương Đồng Nguyệt tôi muốn là phải được, trong quán này tôi nói gì mọi người đều tin hết!- cô tự tin nhìn anh nói- Cho nên...!

- Sao???

- Anh chỉ còn cách đồng ý với tôi! Chắc chắn, một người đẹp trai như anh đúng là tôi không thể buông tha rồi!

- Có vẻ như ở đây cô rất có quyền thế thì phải?

- Anh biết vậy thì nên khiến tôi vui vẻ a!

- Được rồi, nếu cô muốn được nằm dưới thân đàn ông như vậy thì tôi cũng nên giúp cô toại nguyện nhỉ???

- Thì ra anh cũng hiểu lý lẽ đấy nhỉ?- cô đắc ý cười, đôi môi khẽ liếm môi mình, trong đầu tưởng tượng cảnh hai người lăn lộn trên giường, cô nằm dưới thân thể đầy nam tính của anh phát ra những tiếng kêu rên rỉ đầy quyến rũ của mình, đôi môi ngậm vật nam tính của anh mút, chỉ nghĩ tới đây, trong mắt cô đã là đầy dục hoả, phía dưới hạ thân đã ẩm ướt chỉ muốn được anh vuốt ve nó ngay bây giờ.

- Đi thôi!- cô đứng dậy bước đi, nhưng chỉ được vài bước liền dừng lại, quay đầu thấy anh vẫn ngồi yên trên ghế liền nhú mày khó chịu nói- Anh còn ngồi đó?

- Đi đâu?- anh bình tĩnh hỏi.

- Không phải anh nói đồng ý sao???

- À! Tôi có đồng ý khi nào???

- Anh... anh! Hừ, nếu anh không muốn thì đừng trách tôi!- nói rồi cô quay ra ngoài hét lớn- Người đâu? Có người sàm sỡ tôi! Hu hu!

Nói xong cô xé áo váy của mình cho chúng rách rồi nhìn anh khẽ nhếch miệng, sau đó ngồi xuống đất giả vờ khóc. Mọi người nghe tiếng cô hét liền quay lại nhìn, thì thấy cảnh cô quần áo rách nát, tóc tai rối bời, họ đều chỉ chỗ anh.

Lúc này, Tống Nghiệm Tịch đứng dậy bước tới gần cô ngồi xuống nói:

- Nếu cô thềm muốn được nằm dưới thân đàn ông tới vậy tôi sẽ toại nguyện cho cô, chỉ hy vọng sau này cô sẽ không hối hận!

- Hừ! Anh nghĩ mình có thể làm gì được tôi? Quên chưa nói cho anh biết, tôi được ông chủ trong này bảo kê!- cô nhếch mép đầy cao ngạo. Nhưng nếu cô biết chỉ vì những câu nói đó của cô mà khiến cô sau này hối hận không kịp thì cô sẽ chẳng bao giờ dính tới người trước mắt này.

- Ồ! Thì ra là vậy!- nói rồi anh lấy từ trong túi quần mình ra chiếc điện thoại đời mới sang trọng. Bấm số, chỉ nhẽ anh nói:

- Alo! Là tôi đây!

.....

- Đang ở dưới lầu quán của cậu!

.....

- Ok! Tôi đợi!

Cúp điện thoại anh bước về ghế của mình ngồi xuống thì những bảo vệ trong quán bar đi tới, một trong số họ lên tiếng:

- Cô Vương Đồng Nguyệt, có chuyện gì sao?

- Anh Trịnh! Hu hu, tôi... tôi chỉ muốn chết thôi!- nói rồi cô lao tới ông người đàn ông họ Trịnh đó khóc, mặc dù mắt không hề có một giọt nước mắt nào, thế nhưng cô vẫn được nhiều người ủng hộ, chỉ đơn giản cô là phụ nữ. Cho nên mọi người luôn nghiêng về phái yếu mà bỏ qua sự thật, chỉ nhìn thấy cái trước mắt mà không tìm hiểu sâu xa.

Tên họ Trịnh khi nghe cô nói vậy liền đẩy nhẹ cô đứng về phía sau mình, bước từng bước tới chỗ ghế Tống Nghiệm Tịch, hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên, kiêu ngạo hỏi anh:

- Có phải mày ức hiếp Vương Đồng Nguyệt tiểu thư?

Đôi mắt sắc lạnh của Tống Nghiệm Tịch lướt qua người vừa tới hỏi mình, nhưng anh không trả lời. Cảm thấy mình bị coi thường, hất liền hét lên với những đàn em theo sau mình:

- Chúng bay! Lên đập tên kiêu căng này cho tao!

- Dạ!

14. Chương 14

Đám đàn em sau khi nghe tên họ Trịnh hét lên liền lao vào Tống Nghiệm Tịch cùng với những vũ khí dùng trong giao đấu. Liếc nhìn những người đang xông về phía mình, anh rút từ bên hông chiếc thắt lưng của mình, bình tĩnh nhìn họ xông về phía mình. Tên họ Trịnh nhìn anh rút dây thắt lưng của mình ra thì cười lắc lể nói:

- Ha ha, lần đầu tiên tao thấy có thằng đánh nhau ngu ngốc như mày, dùng dây thắt lưng đấu với những người có dao kiếm trong tay? Ha ha, cười chết tao rồi!

Câu nói cùng tiếng cười của hắn khiến những người xung quanh không khỏi lắc đầu tội cho anh, bị dọa sợ đến nổi ầm đầu.

Anh không nói gì, chiếc dây lưng của anh trên tay vung lên, tên họ Trịnh thấy vậy liền hét:

- Chúng mày! Còn đứng ngây đó làm gì? Xông hết lên!

Hô xong hắn quay lại lợi dụng chạm vào người của Vương Đồng Nguyệt nói:

- Đồng Nguyệt tiểu thư, cô cứ ở đây nhìn coi tôi trả thù cho cô! Sẽ cho thằng đó lết xác tới xin lỗi cô!

- Cám ơn anh Trịnh! Hức, hức!- Vương Đồng Nguyệt giả vờ khóc tựa vào ngực tên họ Trịnh khẽ nhếch miệng che dấu nụ cười khinh thường nghĩ: “tưởng tôi không biết anh đang lợi dụng để ăn đậu hủ của tôi sao? Chỉ vì anh xả giúp cục tức cho tôi thì tôi sẽ không để ý mấy cái vụ này!” Khẽ “ân” nhẹ một tiếng khiến tên họ Trịnh say mê không thôi, thật là: người đã đẹp rồi mà giọng nói lại nghe êm vậy, như tiếng rên rỉ khi có người nằm dưới thân mình vậy.

Nghĩ tới đây, dưới hạ thân, cự vật của hắn ngẩng lên chạm vào người Vương Đồng Nguyệt.

Cảm giác có vật cứng ầm ầm chạm vào người mình, Vương Đồng Nguyệt khẽ cười, bàn tay luồn vào bên trong chạm vào, nghe thấy trên đầu có tiếng hít thở nặng nhọc cô càng cười vui vẻ, bàn tay bên trong càng trêu đùa nó, cho tới khi nghe thấy giọng khàn khàn đứt quãng của hắn:

- Đồng... Đồng Nguyệt... hừ hừ... tôi... tôi... cô đừng làm vậy!

- Sao a? Anh không thích tôi làm vậy? Có phải anh không thích tôi không???- giọng nói nhẹ nhàng cùng tiếng khóc nhỏ khiến tên họ Trịnh trong lòng ngứa ngáy, bàn tay trên eo của Vương Đồng Nguyệt vuốt ve nói:

- Không phải! Chỉ là ở đây đông người!

- Anh xử giúp tôi tên kia, đêm nay tôi sẽ thuộc về anh!

- Thật???

- Ân!

Nghe được câu trả lời của Vương Đồng Nguyệt, tên họ Trịnh ngẩng mặt nhìn về phía đàn em nói:

- Chúng mày! Hãy cho hắn biết việc dám làm Vương Đồng Nguyệt tiểu thư khóc sẽ trả giá như thế nào, nghe rõ chưa???

- Vâng anh Trịnh!

Bọn đàn em hô xong liền lao vào Tổng Nghiêm Tịch cùng những vũ khí trên tay. Anh vung chiếc dây lưng lên chạm vào vũ khí của chúng, chỉ nghe tiếng “keng” lúc này họ mới biết thì ra dây lưng của anh không phải chất liệu da hay gì khác bình thường, mà là bằng hợp kim loại mỏng, chỉ nghe những tiếng “vút, vút” vung ra, sau đó là tiếng la hét vang lên, người ôm chân, người ôm tay, máu từ chỗ vết thương chảy ra khiến họ sợ hãi.

Nhìn anh tránh né những cú đánh nguy hiểm một cách nhẹ nhàng linh hoạt mọi người lại hít một ngụm khí lạnh, cuộc đánh lộn chưa đầy 15 phút đã kết thúc, nằm la liệt dưới nền là hơn bốn mươi người, người nào cũng có vết thương trên người, họ nhìn anh đầy sợ hãi.

Lúc này, tên họ Trịnh nhìn anh đầy sợ hãi, nhưng vì cố tỏ ra mình mạnh mẽ hắn liền rút tay Vương Đồng Nguyệt đang bên trong quần mình ra liền hiên ngang bước tới trước mặt Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Có vẻ mày rất giỏi nhỉ? Vậy thì tao sẽ đấu với mày!

15. Chương 15

Với lấy con dao của đàn em, họ Trịnh liền vùng dao lên, hấn ngẫm mình từng học qua taekwondo cho nên sẽ dễ dàng hạ gục được Tống Nghiêm Tịch, đường dao sắc bén chém xuống người anh, Tống Nghiêm Tịch giờ dây lưng lên nhẹ nhàng đỡ được, anh nhấc chân phải lên đạp vào bụng tên họ Trịnh khiến hắn lui về sau mấy bước, cơn tức của hắn bốc lên, chạy lao về phía Tống Nghiêm Tịch, giờ dao lên bất ngờ cúi xuống với ý đồ chém ngang hông anh, nhẹ cúi xuống anh vùng dây lưng ra, dây như một con rắn quấn chặt lấy chiếc dao của hắn, giật mạnh một cái, chiếc dao trên tay hắn tuột khỏi tay cầm rơi xuống đất. Vừa lúc đó một giọng nam vang lên:

- Xảy ra chuyện gì???

Nghe tiếng mọi người quay lại, hàng người rẽ ra hai bên nhìn người bước tới, tên họ Trịnh vừa nhìn thấy người tới là ai vội vàng chạy lại nói:

- Cậu chủ, có người gây rối trong quán chúng ta ạ!

- Ồ! Là ai mà có gan to bằng trời, dám gây loạn trong quán của tao???- Người vừa bước tới kinh ngạc nhìn cấp dưới của mình.

- Dạ, em cũng không biết hắn là ai, nhưng hắn có võ, em không đánh lại được nó ạ!- Tên họ Trịnh khúm núm nói.

- Anh! Hắn sàm sỡ Nguyệt à!- Vương Đồng Nguyệt nghe tiếng nhận ra là cậu chủ của mình thì cô ta vội chạy tới nhào vào lòng cậu chủ khóc nói.

- Ngoan nào! Ai mà to gan dám sàm sỡ Nguyệt Nguyệt của anh nha!- ngón tay miết nhẹ lên cằm Vương Đồng Nguyệt cọt nhả nói.

- Là anh ta!- Vương Đồng Nguyệt nói xong quay lại đằng sau, ngón tay chỉ vào Tống Nghiêm Tịch đang ngồi trên ghế sofa, trong lòng thì ung dung nghĩ rằng: “hừ! Tôi cho anh chết!”.

“Bốp!” Một tiếng tát chối tai vang lên giáng xuống mặt Vương Đồng Nguyệt khiến cô ta cùng tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, ôm má mình, Vương Đồng Nguyệt khóc nói:

- Cậu chủ! Sao anh lại đánh em???- không nghĩ là mình bị chính tay cậu chủ tát vào mặt khiến Vương Đồng Nguyệt không giữ được bình tĩnh hỏi cậu chủ của mình. Không phải anh luôn yêu thương cô sao? Vì sao lại tát cô trước mặt mọi người chứ?

Nhưng đáng tiếc, cậu chủ của cô ta không trả lời cô ta mà anh bước về phía trước, tới chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Tống Nghiêm Tịch nói:

- Ê, mày về sao không tới tao trước? Hồi nãy là chuyện gì đã xảy ra? Tao nhớ mày không bao giờ đánh tụi đàn em cấp dưới mà!

- Cô ta là ai?- không trả lời câu hỏi của cậu, ngón tay chỉ Vương Đồng Nguyệt hỏi.

- Cô ta??? Chỉ là một vũ nữ thôi! Sao vậy? Thích cô ta?- cậu trêu đùa Tống Nghiêm Tịch, đầu gục trên vai anh trêu đùa hỏi.

- À, cô ta đang rất thèm đàn ông, cậu sắp xếp cho cô ta khoảng mười người thay phiên nhau phục vụ cô ta!

- Sao thế??? Em nó làm gì khiến cậu nổi giận mà ra hình phạt như vậy a? Tớ thật tò mò nha!

- Mệt, không muốn kể, muốn biết thì mở video ra coi đi!- tựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt anh nói.

- Đương nhiên phải coi rồi!

- Phương Tiểu Quân, có vẻ cuộc sống của cậu rất thoải mái nhỉ?

- Đương nhiên, không phải đi nhập quân nhân thì phải vui vẻ sống tốt rồi!

Vừa trả lời anh, Phương Tiểu Quân vừa coi màn hình điện thoại, nghe những lời nói từ trong video phát ra cậu đã biết có chuyện gì xảy ra.

Video kết thúc, cậu quay sang nhìn Tống Nghiêm Tịch hỏi:

- Sao??? Cậu muốn như thế nào?

- Tùy! Cho cậu xử lý!

- Này Tống Nghiêm Tịch! Cái quán bar này không phải chỉ có riêng mình tao đâu đấy!- anh bực tức nói.

- Thế thằng nào nói: mày chi tiền, còn lại tao làm hết cho, hả? Hả??? - Tống Nghiêm Tịch bình tĩnh hỏi lại.

- Là tao! Sao mày nhớ dai vậy?- Phương Tiểu Quân lẩm bẩm nói.

Mặc kệ cho Phương Tiểu Quân lẩm nhảm, anh vẫn dùng voka của mình.

- Người đâu! Đưa hai kẻ này đi, Vương Đồng Nguyệt thì đưa mười lăm người tới thay phiên nhau phục vụ để thoải mái cho Vương Đồng Nguyệt, nhớ là phải liên tục đấy!- Phương Tiểu Quân vừa nghiêm túc ra lệnh cho đàn em.

Lúc này, tên họ Trịnh cùng Vương Đồng Nguyệt khuôn mặt tái mét, trong lòng hối hận không thôi. Nếu biết từ sớm cậu chủ của mình quen người kia thì sẽ không ai dám làm như vậy nữa.

Xử lý một cách nhẹ nhàng xong, Phương Tiểu Quân nhìn Tống Nghiêm Tịch nói:

- Đi chơi chứ? Chào mừng này về nước!

- Ok! Gọi thêm mấy thằng kia nữa!

- Ok!

Hai người đứng dậy rời khỏi quán bar

16. Chương 16

Buổi sáng,

Tại công ty M.A các nhân viên đang làm việc, chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ chạy thẳng vào trong, bảo vệ nhìn thấy chiếc xe đó thì ngỡ ngàng kinh ngạc.

Theo thang máy dành riêng cho chủ tịch An Diệp Lạc đi thẳng lên phòng họp hội đồng quản trị. Tới nơi, thấy một số người đứng ở cửa phòng hội đồng quản trị, một người trong số họ nhìn thấy An Diệp Lạc tới liền chạy ra nhẹ cúi đầu nói:

- Chủ tịch Diệp!

- Giám đốc Hạ!

Nghe tiếng cô mọi người đồng loạt quay lại chào cô:

- Chủ tịch Diệp!

- Các vị, làm phiền các vị rồi! Chúng ta vào họp thôi!

- Dạ!

Cô gật đầu chào mọi người, họ tránh ra một bên cho cô đi vào trước, mở cửa bên trong phòng cũng đã có một số người ngồi sẵn trong đó chờ, nghe có tiếng mở cửa họ đồng loạt nhìn ra, thấy đó là vị chủ tịch trẻ của họ liền đồng loạt đứng lên nói:

- Chủ tịch Diệp!

- Các vị, mời các vị ngồi!

Cô khẽ cười, nhìn khắp một lượt, hài lòng với biểu hiện của mọi người cô ngồi xuống. Diệp Lạc Nguyên tuy rằng không thường xuyên tới tổng bộ của công ty, nhưng mọi người vẫn rất kính trọng cô, không như những kẻ ngoài kia.

Ngồi xuống vị trí của mình, thấy mọi người bắt đầu nghiêm túc, cô nói:

- Trong khoảng thời gian trước, tôi đã không làm tốt chức vụ của mình, tại đây tôi xin nhận lỗi với các vị cùng toàn thể nhân viên của tập đoàn!

Nói xong cô khẽ cúi người, mọi người thấy vậy đều im lặng lắng nghe cô nói tiếp:

- Từ giờ tôi sẽ trở lại đúng vị trí của mình, tôi và các vị cùng các nhân viên trong tập đoàn M.A cố gắng đưa danh tiếng của công ty nâng lên một tầm cao mới! Các vị thấy sao?

- Chúng tôi đồng ý!

- Cảm ơn các vị!

Nghe được lời tán thành của mọi người cô vui vẻ nói:

- Công ty chúng ta mới chỉ phát triển ở một số nước trong khu vực Châu Á, tôi muốn công ty chúng ta phát triển cả ở các nước Châu Âu và Châu Mỹ, các vị có lòng tin không?

- Chúng tôi có lòng tin!

- Rất tốt! Chúng ta bắt đầu lên kế hoạch, các vị trước tiên báo cáo cho tôi biết những vấn đề đã và đang phát sinh trong công ty cho tôi!

- Thưa chủ tịch Diệp! Bên bộ phận nhân sự của chúng tôi đang cần người, tôi đang sắp xếp để trình lên chủ tịch ạ!

- Bên sáng tạo của chúng tôi, một nhân viên đã phát minh ra được món đồ và đang nghiên cứu chúng, tôi cảm thấy nếu chúng ta đi sâu vào nó chắc chắn sẽ thu về một món lợi nhuận khổng lồ! Tôi đang nghĩ chúng ta có nên tạo điều kiện cho các nhân viên tự phát triển ở mặt sáng tạo mà không riêng bên sáng tạo của chúng tôi không?

.....

Cuộc họp quản trị kéo dài đến chiều, sau khi kết thúc buổi họp quản trị viên, các giám đốc đều vui vẻ vội vàng trở về chỗ làm việc của mình để thực thi kế hoạch. Trong lòng mọi người đều là nhiệt huyết và bội phục vị chủ tịch trẻ tài năng của họ. Không nghĩ rằng sau một thời gian dài chủ tịch trở lại lại lợi hại như vậy.

Còn An Diệp Lạc trở về phòng làm việc của mình, cô bắt đầu lên kế hoạch phát triển cho công ty.

Mãi làm việc cho tới khi tiếng chuông điện thoại kêu “reng... reng” cô lấy điện thoại cứ như vậy bấm nút nghe mà không xem là ai gọi, chỉ nghe đầu dây bên kia hét lên:

- Diệp Lạc Nguyên, mày trở về đây ngay cho tao!

....

Điện thoại tắt, nhú mày An Diệp Lạc suy nghĩ: “cái lão già kia lại dở chứng sao? Không phải mấy ngày trước tuyên bố từ cô sao? Sao giờ lại muốn cô về đó? Cũng được, về đó xem như thế nào rồi tính!”.

Đứng dậy ra ngoài, lúc này cô mới biết thì ra trời đã tối rồi, lái chiếc xe Porsche GT3 quen thuộc của mình chạy thẳng tới Diệp gia, bước vào bên trong cô chưa kịp lên tiếng đã nghe lão cha của mình lên tiếng quát:

- Nghịch nữ! Còn không mau quỳ xuống?

- Lý do???- An Diệp Lạc bình tĩnh nhìn Diệp Hoàn Nghi, cô nghĩ rằng trở về nếu ông ta thay đổi thì cô sẽ bỏ qua, lại không ngờ ông ta vẫn vậy. Cô quyết định sẽ không liên quan gì tới họ Diệp nữa.

- Tao nghe bà vú nói mày đuổi tất cả những người làm đi? Đúng không?- Nhìn Diệp Lạc Nguyên khiến Diệp Hoàn Nghi ông khó chịu.

- Đúng vậy!- cô gật đầu đáp.

- Mà y còn đánh cả em gái mà y nữa, có đúng không?

- Đánh??? Tôi đánh cô ta???- An Diệp Lạc chỉ mình sau đó chỉ Diệp Hi Nghi hỏi.

- Không phải mà y đánh nó ở cửa hàng D.G sao??? Còn không mau xin lỗi nó!

- Xin lỗi? Tôi có nghe lầm không? Còn nữa, tôi đã bị ông từ rồi cho nên tôi và ông không liên quan! Cô ta lại càng không! Hy vọng rằng tôi sẽ không bị ông gọi về đây nữa, có gọi tôi cũng sẽ không bước chân về lần nữa, ông nên để ý con gái ông cùng vợ của mình thì tốt hơn!

Nói rồi cô quay người bước đi, cứ nghĩ rằng cô muốn trở về căn nhà này lắm sao? Toàn những kẻ ích kỷ giả dối.

Nhìn cô rời đi Diệp Hoàn Nghi tức giận hét:

- Mà y đứng lại đó cho tao!

- Chị, mau trở lại nhận lỗi với cha đi!

Diệp Hi Nghi đứng tại chỗ nói theo, lời nói tuy là khuyên nhưng vẫn mang theo ý vui vẻ, Diệp Hi Nghi không vui vẻ sao được, cô chỉ muốn Diệp Lạc Nguyên bị đuổi khỏi Diệp gia, như vậy cô sẽ trở thành tiểu thư duy nhất của Diệp gia.

Nghe Diệp Hi Nghi nói vậy, bước chân An Diệp Lạc dừng lại khiến cho Diệp Hi Nghi lo sợ, sợ cô sẽ quay lại. Cho tới khi nghe Diệp Lạc Nguyên nói:

- Nếu đã từ tôi thì ông hãy viết giấy xác nhận, ký tên rồi đóng dấu gửi tới cho tôi! Cảm ơn Diệp lão gia trước!

- Mà y cũng không được nhận mình là người Diệp gia nữa!- Diệp Hoàn Nghi tức giận nói, cứ nghĩ khi nói ra câu đe dọa đó sẽ khiến Diệp Lạc Nguyên sợ mà trở lại, lại không nghĩ cô gật đầu đồng ý.

- Được! Hy vọng sẽ sớm nhận được nó!

Lái xe rời khỏi Diệp gia, An Diệp Lạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ chờ có giấy là cô sẽ không còn liên quan tới họ nữa.

17. Chương 17

Một đêm vui vẻ cùng đám bạn, sáng hôm sau, Tống Nghiêm Tịch tới công ty, ngồi trong phòng làm việc.

Bên ngoài, một chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đi thẳng vào trong công ty, bước xuống xe là một chàng trai mái tóc màu đỏ, khẽ cười với nụ cười ấm áp, anh bước vào trong công ty, tới thang máy lên thẳng tới phòng chủ tịch, tới nơi đang định đi thẳng vào trong thì bất ngờ bị chặn lại, ngẩng mặt thì thấy một loli khuôn mặt tròn bầu bĩnh cũng đôi mắt to đeo kính cận nhìn anh (theo cách nhìn của anh này chị nhà anh là một loli đáng yêu) hỏi:

- Xin lỗi anh không được phép vào trong!

- Vì sao? - anh mỉm cười nhìn cô.

- Anh có hẹn với chủ tịch không?- khuôn mặt ửng hồng nhưng cô vẫn nói chuyện một cách nghiêm túc.

- Không có, nhưng...!- anh lắc đầu

- Vậy thì anh không được vào trong, mời anh về cho!

- Tôi là bạn của boss nhà cô!- anh cười nhìn cô giải thích.
- Chẳng lẽ ai tới nói vậy tôi cũng cho vào sao? Anh nhìn rõ là cũng được vì sao không hiểu chứ?
- Cái gì??? Tôi đẹp trai như vậy mà cô chỉ nói được thôi à???- anh chỉ mình nói.
- Đúng vậy! Đã thế lại còn vô duyên nữa!- cô gật đầu bình tĩnh nói.
- Mắt cô bị cận à???
- Mắt anh tinh nên không nhìn thấy tôi đeo kính hay sao mà còn hỏi câu ngu ngốc vậy???- cô khinh bỉ anh hỏi.
- Cô... cô có tin tôi sẽ nói cho boss của cô là đuổi việc cô không???
- Anh dám nói???- cô ngẩng mặt nhìn anh, trong lòng thì nghĩ thầm: “hắn sao lại cao vậy? Ngẩng nhìn mỗi cả cổ!”
- Cúi thấp xuống nói chuyện với tôi, ngẩng lên mỗi cả cổ!-cô càu nhàu nói.
- Tôi không cúi thấp đấy, cô làm gì được tôi???- anh vênh mặt hất hàm nói.
- Thật tưởng tôi không dám làm gì anh sao???
- đương nhiên là cô không dám rồi!
- Vừa dứt lời, dưới bàn chân anh bị cô dẫm mạnh xuống khiến anh bị đau phải ôm chân kêu:
- Cô có còn là con gái không vậy???
- Anh không hiểu mình bị làm sao nữa, rõ là mỹ nhân xinh đẹp ở quanh anh rất nhiều, thậm trí có người còn tự nguyện dâng thân thể của mình cho anh, nhưng anh lại chỉ coi họ như một món đồ chơi, không hơn.
- Ai mà ngờ, tới công ty của Tổng Nghiêm Tịch, nhìn thấy loli này anh lại nổi tính trêu ghẹo cô, ai mà biết loli này là một con mèo hoang chứ.
- Có tin tôi nói với Tổng Nghiêm Tịch đuổi cô khỏi công ty không?- anh trêu đùa cô nói.
- Tôi tin, nhưng trước khi chưa chứng minh anh là bạn của chủ tịch thì tôi không tin!- cô gật đầu đáp.
- Cô không tin đúng không??? Để tôi gọi điện cho boss của cô!
- Nói rồi anh lấy điện thoại ra bấm số, khi nghe thấy người bên trong nhắc máy anh liền nói:
- Tổng Nghiêm Tịch! Ra đón tao!
-
- Bị người giữ cửa của mày giữ lại!
-
- Được rồi! Để tao đưa máy cho cô ta nghe!-
- Nói xong anh đưa máy cho cô, chỉ biết khi nghe máy xong cô bình tĩnh đưa máy cho anh.
- Thế nào? Tin chưa???- anh cười nhìn cô nghĩ: “để xem cô có sợ tái mặt không!”
- Mời anh vào!
- Nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy, anh không thích ít ra loli này phải tỏ ra sợ hãi một chút mới đúng chứ? Sao cô ta lại bình tĩnh vậy?
- Đây, cô không sợ sao?
- Sợ thì có nhưng sao tôi phải nói cho anh biết chứ??? Hiện giờ anh có muốn vào không?

- Vào, đương nhiên vào, tôi muốn coi cô bị đuổi ra sao!- đá cánh cửa, tỏ ra mình đang tức giận, nhưng thấy cô im lặng, anh nhẹ nghiêng đầu qua một bên lén nhìn biểu hiện của cô. Chỉ thấy cô bình tĩnh ngồi vào bàn làm việc của mình.

Cửa mở, người bên trong không ngẩng mặt lên mà hỏi:

- Mày tới có việc gì sao???

- Ê, loli ngoài kia là ai vậy mày?

- Là thư ký riêng của tao!

- Cô ta tên gì???- hần bình tĩnh hỏi nhưng nụ cười vui mừng đang ở trên môi vừa đúng lúc Tống NghiêM Tịch ngẩng đầu lên nhìn hần nói:

- Trương Doanh!

- Trương Doanh? Doanh Doanh, tên hay!- gật gật đầu anh cười.

- Phương Tiểu Quân! Mày không bị làm sao đấy chứ?- Tống NghiêM Tịch nghi ngờ hỏi

- Không có gì!- lắc đầu từ chối, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa.

18. Chương 18

“Tút... TUT... TUT” tiếng chuông gọi điện vang lên, giọng bên đầu máy alo, Tống NghiêM Tịch nói:

- Thư ký Trương, pha giúp tôi hai tách trà!

- Dạ thưa chủ tịch!

5 phút sau, tiếng gõ cửa “cộc, cộc” vang lên, Tống NghiêM Tịch nói:

- Vào đi!

“Cạch” cánh cửa mở ra Trương Doanh bước vào trong phòng, trên tay cô là khay đựng hai tách trà, đem tới bàn đặt nhẹ xuống, cô nói:

- Chủ tịch, tôi đã đem trà vào!

- Cảm ơn!

Trương Doanh đang định đi ra ngoài thì bất ngờ cô bị giữ lại:

- Khoan đã!

Nghe tiếng cả hai người Tống NghiêM Tịch cùng Trương Doanh đồ loạt nhìn về phía người vừa lên tiếng, Trương Doanh nhìn Phương Tiểu Quân hỏi:

- Anh cần giúp gì???

- Cô có người yêu chưa?- Phương Tiểu Quân nhìn Trương Doanh hỏi.

- Có liên quan gì tới anh không?- Trương Doanh nhìn thẳng anh hỏi.

- Cô cứ trả lời tôi đi! Có hay chưa?- Phương Tiểu Quân khẽ cười nhắc nhở Trương Doanh.

- Đồ thần kinh!

Trương Doanh nói xong cô liền đi ra ngoài, cánh cửa bị cô đóng rầm một cái.

Bên trong, Tống NghiêM Tịch nghi ngờ nhìn bạn mình, thấy bạn cứ nhìn mình chăm chăm, Phương Tiểu Quân nhún nhún vai:

- Sao vậy???
- Cậu lại định giả trò gì vậy???
- Tao bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi!- Phương Tiểu Quân nhìn Tống Nghiêm Tịch thở dài nói.
- Mà mà cũng biết nói câu đó sao??? Không phải mà thay người yêu như thay áo sao???
- Tao lần này là thật lòng đấy!- Phương Tiểu Quân giải thích.
- Trương Doanh???
- Ủ!- Phương Tiểu Quân gật đầu.
- “Vèo” một quyển sách từ trên tay Tống Nghiêm Tịch bay về phía Phương Tiểu Quân, Tống Nghiêm Tịch nói:
- Mà dám trêu trọc thư ký của tao???
- Không tao nói nghiêm túc đấy!- Phương Tiểu Quân nghiêm túc trả lời anh.
- Mà ở ngoài tán tỉnh ai tao không phản đối, miễn không dính tới người công ty tao thì tùy mà!
- Tao sẽ chứng minh cho mà thấy, tao thực sự yêu Trương Doanh, không phải trò đùa của tao!- Phương Tiểu Quân khẳng định nói.
- Vậy tao chờ!- lắc lắc đầu Tống Nghiêm Tịch nói- Mà mà tới đây có việc gì???
- Định rủ mà tối nay đi bar, nhưng thôi, tối nay tao bắt đầu theo đuổi người yêu của tao rồi, sẽ không đưa mà đi được!- Phương Tiểu Quân vui vẻ nói, trong mắt là cảnh tượng Trương Doanh cảm động gật đầu đồng ý là người yêu của mình.
- Cút!- giọng băng hàn của Tống Nghiêm Tịch vang lên.
- Ê, ít ra mà cũng phải để tao uống xong ly trà em yêu nhà tao pha chứ!- không cho là đúng Phương Tiểu Quân bình tĩnh nói.
- Hết cách với thằng bạn trời đánh của mình, Tống Nghiêm Tịch liền mặc kệ Phương Tiểu Quân muốn làm gì thì làm, anh lại vui đầu vào trong công việc của mình.
- Thấy bạn không để ý, Phương Tiểu Quân ngồi gác chân ung dung thưởng thức từng ngụm trà do Trương Doanh pha, vừa thưởng thức vừa nghĩ: “không ngờ loli nhà mình lại có tay nghề pha trà ngon tới vậy!” Sau đó anh khẽ cười, cứ vậy, cuối cùng nhìn hai tách trà chống trơn, Phương Tiểu Quân khẽ cười rồi nhìn qua Tống Nghiêm Tịch nghĩ: “ừ! Trà do loli nhà mình pha thì mình phải uống hết khôn thể để cho ai được phép uống, kể cả bạn thân! Ngày mai phải tới đây sớm mới được!”.
- Gật đầu với ý tưởng của mình, Phương Tiểu Quân đứng dậy nói:
- Thôi tao ra ngoài đây, mà làm việc đi!
- Ủ!- không ngẩng đầu lên Tống Nghiêm Tịch trả lời.
- Đứng dậy bước đi, khi gần tới cửa, Phương Tiểu Quân bỗng dừng lại nói:
- Mà đừng bắt Doanh Doanh pha trà cho mà nữa đấy!
- Tống Nghiêm Tịch ngẩng mặt lên khinh bỉ nhìn thằng bạn trời đánh của mình. Phương Tiểu Quân nhún vai nói:
- Mà không lẽ muốn vợ của bạn ngày ngày pha trà cho mà sao??? Vậy là không coi tao là vạn đúng không???
- Được rồi! Tao không kêu thư ký Trương pha trà cho tao, được chưa???
- Vậy còn được, muốn uống thì tìm người yêu đi, Doanh Doanh nhà tao không làm được việc đó, nó quá nặng đối với cô ấy!- Phương Tiểu Quân gật đầu nói.
- Cút!- Tống Nghiêm Tịch nổi giận.

Bình tĩnh đi ra ngoài, Phương Tiểu Quân chạy ngay tới bàn làm việc của Trương Doanh, ngồi xuống ghế đối diện hai tay chống cằm nhìn cô say đắm.

Cảm thấy có người nhìn mình, Trương Doanh ngẩng mặt muốn xem là ai, lại không ngờ là tên Phương Tiểu Quân đáng ghét, khẽ nhú mày cô hỏi:

- Anh có chuyện gì cần tìm tôi sao???
- Ủ!- vẫn nhìn Trương Doanh, Phương Tiểu Quân trả lời.
- Có việc gì sao?- Trương Doanh nghi ngờ hỏi.
- Cô phải hứa là sẽ đồng ý thì tôi mới nói!- Phương Tiểu Quân mắt vẫn không rời trả lời cô.
- Vậy thì khỏi nói đi!- bực mình Trương Doanh cau gắt.
- Nếu vậy thì tôi cứ ngồi đây nhìn cô cho cô khỏi làm việc được luôn!- không sao cả Phương Tiểu Quân vui vẻ nói.

19. Chương 19

Buổi tối,

Tại quán bar mà mấy hôm trước Diệp Lạc Nguyên tới, giờ đây An Diệp Lạc đã có mặt ở đó. Gọi cho mình rượu nho đỏ, cô hôm nay vui mừng cho nên tới quán uống rượu để tự mình chúc chính mình.

Lúc chiều về nhà, cô nhận được giấy xác nhận từ cô của Diệp Hoàn Nghi khiến cô vui mừng, cô cứ nghĩ lão già đó không gửi cho cô, lại không ngờ lão gửi thật, tốc độ cũng quá nhanh đi thôi. Nhưng cũng không sao, cô thích.

Một ly rồi lại một ly, cô cũng không biết mình uống bao nhiêu, mãi uống rượu cô không để ý bên cạnh mình có người ngồi khi nào không hay.

- Cho tôi một ly rượu nho!

Giọng ấm áp của người đó khiến An Diệp Lạc ngẩng mặt lên nhìn sau đó lại cúi xuống uống rượu của mình miệng lẩm bẩm:

- Đàn ông mà đẹp trai quá thường sẽ hay lăng nhăng, không chung tình!

Người ngồi bên cạnh nghe cô nói vậy liền nhìn sang An Diệp Lạc, không phải bởi câu nói của cô mà là giọng nói đó, giọng nói mà mấy hôm trước anh đã từng nghe.

Lại ngồi gần, nhẹ nâng đầu An Diệp Lạc lên để nhìn xem đó có phải là cô không. Đập vào mắt anh là một cô gái khuôn mặt trái xoan tròn, làn da vì uống rượu mà ửng hồng đôi má, chiếc môi màu hồng cánh sen khẽ khép mở, đôi mắt nhắm được che bởi hàng lông mi dày và dài, chiếc mũi nhỏ xinh thanh cao khẽ phập phồng.

Anh nhìn say mê tới mức không rời khỏi cô được. Trong lòng thì nghĩ: “không ngờ gặp em ở đây, may mắn hôm nay tôi tới và ngồi cạnh em, nếu không tôi bỏ lỡ cơ hội gặp em rồi!”.

Khẽ lay nhẹ cô, anh gọi:

- Dậy đi em! Nói nhà ở đâu tôi đưa em về!

Đang ngủ ngon giấc bỗng bị người lay gọi, An Diệp Lạc khó chịu mắt nhắm mắt mở nói:

- Anh là ai??? Tôi nhớ mình không có gọi trai bao mà!
- Nhà ở đâu tôi đưa em về!- bỏ qua câu nói của cô anh bình tĩnh hỏi lại cô địa chỉ nhà!

- Được rồi, nếu tôi đã gọi anh rồi thì chúng ta đi thôi. Hôm nay tôi rất, rất vui!

Đứng dậy dìu cô đi, hỏi cô địa chỉ nhà mình, sau đó đi thẳng ra xe, nhẹ bế cô đặt vào ghế ngồi sau đó cài dây an toàn cho cô. Sau đó lên xe khởi động máy chạy đi. Vừa lái xe thỉnh thoảng ngoảnh sang bên cạnh nhìn cô, thấy cô ngủ một cách ngon lành bất giác anh khẽ cười.

Anh không hiểu sao cả hai lần gặp cô đều trong hoàn cảnh cô say rượu và tưởng anh là trai bao. Trai bao, nghĩ tới hai từ đó bất giác khiến anh nhúm mày, không lẽ cô cần đàn ông sao? Nếu như hôm nay không phải là anh mà là người khác chẳng lẽ cô để cho hắn đưa cô đi sao?

Nghĩ tới đây, cơn tức giận của anh liền bùng phát, chỉ là không có nơi phát tiết cho nên anh đành đè nó lại nghĩ: “đợi lát nữa tôi xử em!”.

Cuối cùng cũng tới địa chỉ cô đọc, xe đậu trước cổng vì có vệ sĩ, cửa xe kéo xuống, anh nói:

- Tôi đưa cô chủ của các anh về!

Vệ sĩ nhìn vào trong xe, thấy đó đúng là cô chủ của mình liền mở công cho anh chạy thẳng vào.

Chạy thẳng vào trong sân đậu ngay trước cửa nhà, sau đó anh bế cô đi thẳng lên phòng. Theo trí nhớ trước kia, anh đi lên tầng hai, đưa cô vào trong phòng của cô, nhẹ đặt cô nằm trên giường, tháo giày cho cô sau đó anh đi ra tủ quần áo, mở cửa tủ tìm trong đó bộ đồ ngủ rồi quay lại thay cho cô.

Làm xong tất cả, ngắm nhìn cô ngủ ngon, anh cũng tháo giày của mình nằm xuống cạnh cô, kéo nhẹ đầu cô để gối trên cánh tay mình, ngón tay vén nhẹ vài sợi tóc vương trên khuôn mặt cô, ngắm nhìn cô thêm một lúc thì anh cũng nhắm mắt ngủ.

Trong lòng anh dự tính, lần này anh sẽ không bỏ đi như lần trước nữa, chờ cô sáng mai tỉnh rồi anh sẽ nói chuyện với cô. Giống như Phương Tiểu Quân nói, anh yêu cô từ sau khi rời khỏi nhà cô mấy hôm trước. Cô là người con gái đầu tiên của anh cho nên anh quyết định giữ cô thật chặt ở bên mình, không cho bất kỳ kẻ nào mơ tưởng tới cô.

Hôn nhẹ lên trán cô, chợt, cảm nhận được cô đang dụi vào lồng ngực mình để tìm vị trí thoải mái, anh đưa mắt nhìn xuống dưới, thấy cô nằm yên liền khẽ cười.

20. Chương 20

Buổi sáng,

Khi những tia nắng mặt trời sáng sớm theo khung cửa sổ rọi vào bên trong giường, hai bóng dáng ôm nhau ngủ nhẹ nhàng, tia nắng xinh đẹp rọi lên người họ như một bức tranh thiên nhiên xinh đẹp, An Diệp Lạc trong ngực khẽ cử động, cảm giác mình bị ôm chặt cứng, hương thơm xa lạ nhẹ xộc vào mũi khiến cô mở mắt, đôi mắt chớp chớp, như muốn xác định mình không nhìn nhầm, cho tới khi thực sự tỉnh nhìn kỹ người đang ôm mình, cô phát hiện đó là một người chừng 25 tuổi, gương mặt góc cạnh kiên nghị, hàng lông mày rậm gọn gàng, sống mũi cao thẳng cùng chiếc môi mỏng, trong đầu An Diệp Lạc suy nghĩ: “hôm qua là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có người đàn ông xa lạ này trong phòng cô? Không lẽ hôm qua cô say quá nên người ở quán bar cho người đưa cô về?”.

Suy nghĩ tới đó, cô gỡ tay của anh ra bước xuống giường, vào trong phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Cô không biết rằng khi gỡ tay anh ra thì anh đã tỉnh rồi, không đứng, là anh tỉnh từ lúc cô động dậy tỉnh giấc, nhưng anh vẫn cố tình nhắm mắt, vì anh muốn biết cô sẽ làm gì anh. Nhưng cô lại chẳng làm gì mà chỉ nhìn anh trong mắt là tìm tòi cùng đánh giá.

Điều đó khiến anh bội phục bản lãnh của cô, ngồi dậy, tựa người vào giường, anh chờ cô trở ra.

Chừng 10 phút sau, cô từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy anh đang ngồi trên giường, cô chợt dừng bước, nhìn anh, sau đó trở lại bình thường bước tới bàn trang điểm ngồi xuống. Lúc này cô mới nói:

- Anh tên gì? Ghi số tài khoản của anh cho tôi lát tôi sẽ chuyển tiền qua cho anh!

- Chuyển tiền???- anh kinh ngạc hỏi lại cô, anh cần tiền của cô làm gì?

- Không phải anh làm trai bao sao? Tôi thuê anh thì đương nhiên trả tiền cho anh rồi!- cô bình tĩnh nói.

- Trai bao??? Ai nói với em tôi là trai bao???- anh tức giận nhìn cô hỏi.

- Anh không là trai bao thì là gì?- cô nhìn hình ảnh anh qua phản chiếu của gương.

- Tôi???- đang muốn tức giận nhưng khi nghe cô hỏi anh khẽ nhếch miệng cười.

Bước xuống giường tới gần cô, nhẹ cúi xuống ghé sát vào khuôn mặt của cô anh nói:

- Tôi là chồng của em!

- Cái gì???- cô kinh ngạc quay sang bên cạnh nhìn anh- Tôi là vợ anh khi nào?

- Không phải mấy đêm trước em đã phá tấm thân trong sạch của tôi sao???
Đương nhiên giờ em phải là người chịu trách nhiệm rồi, đêm đầu tiên của tôi là bị em chiếm đoạt, em nói đi, có đúng không???

- Không phải anh là trai bao sao???- cô lắp bắp hỏi anh.

- Em nghĩ trai bao đủ trình độ như tôi sao?

- Cái này...!

- Sao? Em định như thế nào?- anh bình tĩnh nghe cô nói.

- Cái này, xin lỗi tôi không biết!- biết mình đuối lý cô liền nói.

- Không sao, chỉ cần em chịu trách nhiệm đối với tôi là được, coi như tôi chịu thiệt làm chồng em vậy!- tỏ vẻ không sao anh nói.

- Không được!- cô quả quyết nói- anh đổi sang cái khác được không?

- Được!- anh gật đầu sáng khoái đáp ứng.

- Điều kiện gì? Anh nói đi!- cô hỏi anh ngay lập tức.

- Em không muốn tôi chịu thiệt làm chồng em, vậy thì...!- anh lấp lửng nói, nhìn cô hồi hộp chờ đợi, anh khẽ cười nói tiếp: - Em làm vợ tôi!

- Như vậy thì có khác gì nhau!- cô bực mình đứng dậy bỏ anh lại đi xuống lầu.

Nhìn theo bóng dáng của cô anh khẽ cười, sau đó đi xuống lầu cùng cô, nhìn thấy cô đi vào phòng bếp làm bữa sáng, anh đứng ở cửa ngấm nhìn cô.

Chỉ thấy cô nhanh nhẹn từng bước hoàn thành bữa ăn sáng bằng bánh mì, anh không khỏi nuốt nước miếng. Lúc thấy cô làm xong anh liền chạy vào cười nói:

- Vợ, em đã làm xong bữa sáng? Để anh bưng ra cho em!

Vội vàng bê hai đĩa bánh mì ra bàn để, An Diệp Lạc không còn gì để nói, lắc đầu nói theo anh:

- Này, tôi không phải vợ anh! Anh nói chuyện đàng hoàng chút đi!

- Chúng ta đã ngủ cùng nhau, thân thể em tôi đã nhìn thấy hết rồi, mà cơ thể của chồng em em cũng thấy rồi, như vậy không gọi là vợ chồng thì như thế nào?

- anh không cho là đúng nói.

- Anh...! Tôi còn không biết anh tên gì, làm gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người, còn nữa, tôi còn không biết anh đã có vợ hay chưa nữa, biết đâu anh trêu đùa tôi thì sao?- cô bực tức nói, người này thật đúng là không biết lý lẽ mà.

21. Chương 21

-Được rồi, chồng em tên Tống Nghiêm Tịch, vợ anh đã có rồi!- anh vui vẻ nhìn cô trả lời.

- Vậy anh nhanh về với vợ anh đi, còn ở đây làm gì? Tôi không muốn mình bị nói làm kẻ thứ ba đâu!- An Diệp Lạc bình tĩnh nói. Trong lòng thì chỉ cầu mong anh mau mau rời khỏi nhà của cô.

- Em yên tâm, vợ anh sẽ không giận anh đâu!- Tống Nghiêm Tịch nháy mắt với An Diệp Lạc nói - Bởi vì vợ anh đang ngồi trước mặt anh này!

- Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không phải vợ anh!

Nói rồi cô im lặng ăn xong bữa sáng của mình, đứng dậy đem đĩa đi rửa, khi đi ngang qua thấy đĩa của anh còn một nửa chiếc bánh chưa ăn, cô liền với tay đem đi, bỏ anh ngồi đó kinh ngạc, vội vàng đứng dậy chạy theo cô thò tay lấy nửa bánh còn lại, nói:

- Vợ, em định bỏ đói chồng mình sao? - giọng nói ai oán của anh.

- Thấy anh nói nhiều vậy tôi tưởng anh ăn xong rồi nên bưng đĩa đi rửa!- cô bình tĩnh nói.

Không để ý tới cô, anh ngồi lại vào ghế ăn nốt nửa bánh còn lại của mình, còn cô sau đó lên phòng thay quần áo. Khi bước xuống lầu, anh nhìn cô kinh ngạc, bật thốt:

- Vợ anh đẹp quá!

Lườm anh một cái sắc lẹm, cô bước ra cửa, anh vội vàng chạy theo cô nói:

- Vợ lên xe anh trở đi!

- Không cần, tôi có xe riêng!

Không để ý đến sự phản kháng của cô, anh liền cầm tay cô kéo cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô, rồi mới lên xe lái đi.

Ngồi trên xe, cô quay sang nhìn anh hỏi:

- Anh làm trò gì vậy? Từ sáng tới giờ giỡn đủ chưa?

Xe đang chạy trên đường, nghe An Diệp Lạc nói vậy, anh liền dừng xe, quay sang nhìn thẳng vào mắt cô anh nói:

- Tống Nghiêm Tịch tôi không đùa với em, tôi muốn em làm vợ tôi là tôi đã xác định. Em nghĩ tôi là người có nhiều thời gian cho trò chơi vô bổ đó sao???

Nhìn anh nghiêm túc như vậy, trong lòng An Diệp Lạc cảm xúc hỗn loạn. Từ khi bị hai người kia phản bội, cô đã không còn lòng tin vào tình yêu nữa. Cô sợ khi mình giành tình cảm cho họ nhiều cuối cùng lại nhận kết cục cay đắng. Bài học kiếp trước cô còn chưa quên.

Ngoảnh mặt đi, tránh né câu hỏi của anh, cô im lặng nhìn ra bên ngoài. Thấy cô tránh né mình, một chút đau khổ thoáng qua trong mắt anh rồi vụt tắt, anh tin với sự kiên trì của mình sẽ có một ngày khiến cô cảm động và đồng ý.

Cho xe chạy đi tiếp, qua chừng 15 phút sau, anh nghe cô nói:

- Tôi là Diệp Lạc Nguyên!

Anh khó hiểu nhìn một bên mặt của cô, chỉ thấy cô nhắm mắt. Suy nghĩ một lúc anh đã hiểu ý của cô.

- Anh không cần biết em là người như thế nào, anh chỉ biết người anh chọn là em, có thể giờ em không thích anh, nhưng anh tin sẽ có ngày em đồng ý chấp nhận anh!

Cô không trả lời anh, đôi mắt khẽ nhắm, chỉ là hàng lông mi khẽ run cũng không biết cô nghĩ gì.

Đưa cô tới công ty cô nói, trước khi cô xuống xe anh hỏi cô:

- Bây giờ em sẽ về??? Để anh qua trở em về!

- Chưa biết!- cô lắc đầu, cô thực sự không thể nói trước được, bởi khi cô làm việc thì đều rất chăm chú, cho nên cô không thể nói trước được mình khi nào sẽ về.

- Vậy 5 giờ anh qua đây đón em!

- Ừm!

Trả lời anh xong cô đi thẳng vào trong công ty, còn anh quay đầu xe tới công ty của mình.

Vừa lên tới phòng làm việc của mình, anh chợt dừng bước nhìn về phía bàn làm việc của thư ký Trương Doanh.

22. Chương 22

-Này! Anh không đi làm sao cứ dính lấy tôi vậy???- Trương Doanh khó chịu hỏi người nào đó đang cố gắng dựa dẫm vào vai cô.

- Tôi không đi làm nhưng có thể nuôi vợ cả đời!- người nào đó vô sỉ trả lời cô.

Không muốn nói chuyện với cái người vô sỉ không xương đang dựa vào vai mình, Trương Doanh chăm chú vào màn hình máy tính. Đôi bàn tay xinh đẹp thon gọn của cô ở trên bàn phím như đang nhảy múa, Phương Tiểu Quân say mê nhìn cô.

Buổi tối hôm qua, khi anh theo sau cô để biết nhà cô ở đâu khiến anh kinh ngạc khi phát hiện ra cô không có xe riêng mà là đi xe buýt. Đau lòng cô nhưng anh không muốn xuất hiện trước mặt cô mà là im lặng chạy theo sau xe buýt khi nhìn thấy cô lên xe.

Cuối cùng anh cũng biết nơi ở của cô, đó chỉ là một căn nhà nhỏ, nằm ở trong thành phố đồ sộ. Nhìn cô lặng lẽ một mình lúc đó anh mới biết, thì ra cô sống một mình ở đó.

Tối đến, sau khi trở về anh đã cho thám tử điều tra về cô, chỉ sau ba tiếng, hồ sơ của cô được đặt ngay trước mặt anh. Mở ra bên trong ghi: Trương Doanh, cha mẹ mất sớm do tai nạn, sống một mình, thời gian còn đi học cô vừa làm vừa học, tốt nghiệp trường đại học kinh tế quốc dân với thành tích giỏi, thông thạo ba ngôn ngữ Anh, Nhật và Canada...

Càng đọc anh càng khâm phục cô, đúng là một cô gái đầy nghị lực, anh đã không chọn lầm cô.

Bởi vậy, sáng nay anh tới nhà cô đưa cô đi làm trước ánh mắt kinh ngạc của cô.

- Doanh Doanh, mai thứ bảy đi với chồng một ngày được không!- Phương Tiểu Quân khê nói.

Không trả lời câu nói của Phương Tiểu Quân, cô vẫn nhìn màn hình máy tính. Thấy cô bỏ qua câu nói của mình Phương Tiểu Quân không thấy khó chịu mà nói lải nhải ở bên cạnh cô, cho tới khi Trương Doanh không chịu đựng nổi liền hỏi anh:

- Đi đâu???

Miệng hỏi mắt vẫn không nhìn anh, nhưng nghe cô hỏi lại mình như vậy, anh thấy mình dùng cách này có hiệu quả liền khê cười.

- Cứ quyết định vậy đi, sáng mai chồng sẽ qua đón vợ!

Anh không nói, cô cũng không hỏi, hai người im lặng chỉ nghe tiếng bàn phím lách cách.

Phương Tiểu Quân nhìn đồng hồ đã điểm 11 giờ 30 phút liền giục Trương Doanh:

- Tối giờ cơm trưa rồi, vợ nghỉ thôi, chồng đưa vợ đi ăn!

- Tôi ăn cơm ở canteen của công ty!- Trương Doanh từ chối.

- Không được, vợ ăn ở công ty thì chồng ăn ở đâu???- anh phản đối.

- Không liên quan tới tôi!- nói rồi Trương Doanh đứng dậy rời bàn làm việc bước đi.

Bỏ lại Phương Tiểu Quân ngồi ở ghế ai oán nhìn cô, thật là, sao loli nhà anh lại khó vậy? Không lẽ khuôn mặt đẹp trai của anh không thu hút được vợ mình? Hay sức hút của anh bị giảm sút?

Bực mình đứng dậy rời đi, tới phòng làm việc của Tổng Nghiêm Tịch anh không gõ cửa mà cứ như vậy mở cửa phòng, bước vào trong, không thấy Tổng Nghiêm Tịch đâu anh thất vọng quay ra, miệng lẩm bẩm:

- Cái tên kia đi đâu rồi nhỉ? Hay hôm nay tên đó không đi làm???

Ra ngoài, chạy xe tới nhà hàng gần đó, lúc bước vào trong, nhìn thấy những ánh mắt của các cô gái dành cho mình, thế nhưng, trên khuôn mặt Phương Tiểu Quân vẫn là bộ mặt lạnh lùng thường ngày của anh.

Các cô gái nhìn vậy đều không dám tới gần làm quen, chỉ dám ngồi từ xa nhìn Phương Tiểu Quân.

Chọn cho mình một chỗ ngồi trong góc khuất, sau đó phục vụ tới hỏi anh:

- Quý khách cần dùng gì ạ???- giọng bồi bàn nam vang lên.

- Cho tôi mỳ xào Ý!- gọi cho mình món mì xong anh ngồi im lặng.

- Ngài còn cần dùng gì nữa không?- bồi bàn hỏi tiếp.

- Không!- lạnh lùng trả lời.

Gật đầu bồi bàn rời đi, vừa lúc có một cô gái đi tới, đứng trước mặt anh nói:

- Xin lỗi! Cho tôi ngồi cùng anh được không ạ? Trong này hết bàn rồi!- trên khuôn mặt cô ta là nụ cười khiến nam giới trong nhà hàng đều say mê. Chỉ tiếc người ngồi trước mặt cô vẫn không ngẩng lên nhìn cô, chỉ nghe anh lạnh lùng nói:

- Cút!

Nghe được câu từ chối lạnh lùng của Phương Tiểu Quân, cô ta liền ôm mặt khóc rồi chạy vội đi, trong lòng xấu hổ nghĩ sẽ không bao giờ bước chân vào nhà hàng này nữa.

[mai tớ đi chơi hai ngày, nên sẽ không viết, chủ nhật nếu về sớm sẽ viết nhé!]

23. Chương 23

Sáng thứ bảy,

Tại biệt thự của Diệp Lạc Nguyên...

- Vợ, chúng ta đi thôi!- giọng của Tổng Nghiêm Tịch từ dưới lầu vọng lên trên.

Trong phòng, An Diệp Lạc mặc trên người bộ trang phục đơn giản, cô đang ngồi trước gương, nhớ lại những gì diễn ra trong ba bốn ngày qua, từ khi cô trùng sinh đến giờ, cô cứ mơ mơ màng màng. Có đôi khi cô nghĩ, phải chăng chuyện trước kia của cô là đạo đầu của một quá khứ? Và cuộc sống hiện tại của cô mới là chân chính thuộc về cô? Suốt ba bốn ngày qua, cô luôn suy nghĩ mỗi khi rảnh rỗi.

Nghe người dưới lầu gọi mình, cô gột cho mình búi tóc đơn giản, thoa một chút son hồng cánh sen phớt nhẹ lên môi. Sau đó đứng dậy bước xuống lầu.

Tổng Nghiêm Tịch đang ngồi ghế sofa chờ cô, nghe tiếng bước chân anh liền nhìn lên, biết rằng cô rất đẹp, nhưng hôm nay cô mặc trên người chiếc áo màu xanh cùng chiếc quần chiếc quần tây bó sát lộ ra đôi chân

thon dài của mình, khuôn mặt với đôi môi xinh được tô chút son hồng càng thêm tươi tắn xinh đẹp hấp dẫn người muốn phạm tội. Mái tóc được cô buộc cao gọn gàng. Cô đơn giản lại xinh đẹp cao quý.

Khẽ cười Tống Nghiêm Tịch đứng dậy bước tới gần cô, cầm tay cô, cả hai cùng bước lên chiếc xe Porsche GT3 của anh, ngồi trên xe, cả hai đều không nói gì, sự im lặng cũng không khiến người nhìn vào cảm thấy trống rỗng mà thay vào đó là sự bình yên ấm áp.

An Diệp Lạc khẽ nhắm mắt, những tia nắng ban mai nhẹ nhàng đậu trên khuôn mặt của cô khiến cô càng trở nên mơ hồ huyền ảo. Tống Nghiêm Tịch thỉnh thoảng liếc nhìn cô với ánh mắt cưng chiều và dịu dàng. Nhìn cô bình yên như vậy lại không ngờ cô bị cha mình từ bỏ, điều đó càng làm anh yêu thương cô nhiều hơn.

Anh nhớ mình buổi sáng hôm qua, sau khi nhìn thấy toàn bộ hồ sơ về cô anh đã tức giận. Lúc đó anh chỉ muốn giết hết những kẻ dám nói cô lăng nhăng, không đầu óc, chanh chua... cho họ sống không bằng chết.

Còn cái tên Vương Khải Thiệu gì đó, vì tình nhân của mình mà làm tổn thương Diệp Lạc Nguyên của anh, thù này anh nhất định trả. Tuy rằng vì hắn chia tay với Diệp Lạc Nguyên cho nên anh mới có cơ hội theo đuổi cô, nhưng cũng không vì vậy mà anh buông tha hắn ta, cả gan làm tổn thương Diệp Lạc Nguyên của anh thì phải có gan lãnh chịu hậu quả.

An Diệp Lạc không hề biết những suy nghĩ trong lòng của Tống Nghiêm Tịch, mà nếu có biết cô cũng chẳng quan tâm.

24. Chương 24

Cùng lúc đó, tại ngôi nhà đơn giản nhỏ bé của Trương Doanh...

- Vợ ơi! Đi cùng chồng được không?- Phương Tiểu Quân mặt dày dính chặt Trương Doanh lải nhải.
- Anh không nói đi đâu thì tôi sẽ không đi!- Trương Doanh lạnh lùng trả lời.
- Không phải hôm qua em đã đồng ý rồi sao???- người nào đó dùng ánh mắt cún con nhìn cô.
- Thì sao???
- Em hứa mà không giữ lời sao làm quân tử được a!
- Tôi là nữ nhân, không phải nam nhân, quân tử nên dùng cho nam nhân các anh thì tốt hơn!
- Không được, vợ! Đi đi mà!

Người vô sỉ thì đúng là có chỗ dùng, sau một hồi lải nhải lăng nhăng, cuối cùng Trương Doanh phải đầu hàng trước Phương Tiểu Quân. Cô thay cho mình bộ đồ đơn giản bình thường, mái tóc thường ngày đi làm được gột cao búi gọn thì giờ đây được cô buông thả, mái tóc dài bóng mượt, Phương Tiểu Quân chạm nhẹ vào như là chạm vào lụa nhưng mềm mại xinh đẹp. Ah khẽ nói:

- Vợ! Tó em đẹp quá! Em đừng cắt nhé, anh thích!

Bỏ mặc cái người tự kiêu một mình, cô bước ra khỏi nhà, Phương Tiểu Quân thấy cô đi liền vội chạy theo, cầm tay cô kéo lên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo của mình, thắt dây an toàn cho cô xong anh đưa cô đi.

Ngồi trên xe, Trương Doanh khoanh nhìn Phương Tiểu Quân nói:

- Anh làm vậy không mệt sao?
- Hả???- Anh kinh ngạc, lần đầu tiên nghe cô bắt chuyện với mình trước, ánh mắt vui mừng anh nghĩ: “cô ấy có phải bắt đầu thích anh rồi sao?”.

- Anh giả vờ như vậy, trêu đùa tôi như vậy, không thấy mệt sao?- Trương Doanh bình tĩnh nhắc lại câu hỏi của mình cho Phương Tiểu Quân anh nghe.

- Sao lại giả vờ???- vẫn không hiểu ý của cô Phương Tiểu Quân hỏi.

- Anh gọi tôi là vợ, theo tôi cùng về nhà tôi, ăn cơm nhà tôi, còn theo tôi tới công ty. Anh không thấy mệt sao? Tôi chỉ là đứa con gái mồ côi, không cha không mẹ, nhà nghèo!

- Vậy thì sao? Có liên quan sao???

- Anh không cảm thấy anh theo đuổi tôi thì sẽ hạ thấp giá trị của anh sao?

Nghe Trương Doanh nói vậy, Phương Tiểu Quân không còn giữ bình tĩnh được, anh cho xe chạy với tốc độ nhanh.

Đến một bãi cỏ trống anh dừng xe, quay sang giữ vai Trương Doanh cho cô đối diện với chính mình, anh gần giọng nói:

- Trương Doanh! Tôi nói cho em biết: em không hề làm mất giá trị của tôi, tôi yêu em là thật lòng, thích em cũng là thật lòng, muốn em làm vợ tôi, là mẹ của các con tôi cũng là thật lòng. Tôi không lừa gạt cũng như trêu đùa em!

Nhìn Phương Tiểu Quân nghiêm túc như vậy, trong lòng Trương Doanh bỗng có chút gì đó ngọt ngào chảy qua, nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh nói:

- Tôi không phải tiểu thư!

- Tôi không cần biết em có phải là tiểu thư hay không, tôi chỉ cần biết: Tôi... Yêu... Em! Tôi có thể lo cho em cả đời bình yên, chăm sóc em, bên em. Còn rm là tiểu thư hay không đối với tôi không quan trọng, quan trọng là em có yêu tôi không???

- Anh không sợ sao? Sợ mọi người nói anh sao?

- Sợ??? Phương Tiểu Quân tôi không sợ bất kỳ ai cả, còn người trong thiên hạ? Tôi không quan tâm, tôi có em là đủ rồi, cái khác, tôi không cần!

- Được, tôi chấp nhận là người yêu của anh nhưng với một điều kiện!- Trương Doanh nghiêm túc nhìn anh.

- Em nói đi tôi nghe!- Phương Tiểu Quân vui vẻ, nhìn cô chờ đợi cô nói.

- Nếu anh đã là người yêu của tôi thì không được lăng nhăng, tán tỉnh dây dưa cùng nữ nhân khác ngoài tôi. Nếu không còn yêu tôi nữa anh cứ nói thẳng cho tôi biết. Tôi sẽ rời khỏi anh để cho anh hạnh phúc bên người khác! Anh làm được không?

- Được! Anh đồng ý! Anh sẽ không bao giờ yêu ai ngoài em, Trương Doanh!

Cả hai cùng nhìn nhau khẽ cười, sau đó Phương Tiểu Quân cho xe chạy đi tiếp, tới nơi anh muốn cô tới.

[bù cho các mem hai ngày mình đi chơi nhé! K đc ai đòi nữa nga!

25. Chương 25

Tại khu trung tâm thương mại quốc gia...

Nơi hội tụ tất cả các công ty nổi tiếng đứng đầu tham gia đầu tư bao gồm tất cả các mặt hàng, trong khu thương mại này cũng có cổ phần đầu tư của hai người là Diệp Lạc Nguyên cùng Tống Nghiêm Tịch.

Chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ của Tống Nghiêm Tịch chạy vào trong khu vực thương mại đã thu hút ánh nhìn của mọi người, trong đó có một cặp đôi, ánh mắt của hai người đó nhìn vào chiếc xe với mơ ước cùng ghen tị, lúc này nếu An Diệp Lạc nhìn thấy thì tin chắc cô cũng phải bất ngờ, bởi vì một khu thương mại

rộng lớn như vậy mà cũng có thể gặp được hai người cô không muốn gặp nhất đó là Diệp Hi Nghi cùng Vương Khải Thiệu.

Chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ vừa đi vào xong thì một chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo cũng màu đỏ chạy vào bên trong cũng thu hút ánh nhìn của mọi người không kém chiếc xe đầu tiên.

Mọi người đều kinh ngạc suy nghĩ, không biết ai là chủ nhân của hai dòng xe thương hiệu nổi tiếng hàng đầu Thế Giới đó. Tuy rằng trong này đều tập hợp những kẻ giàu có, nhưng lại không ai có đủ khả năng mua hai dòng xe nổi tiếng đó.

Những tiểu thư tầng lớp quý tộc hay tiểu thư của các ông chủ, bà chủ đều mơ ước sẽ được làm quen với chủ nhân của hai chiếc xe màu đỏ. Mong rằng mình sẽ được làm chủ nhân của chiếc xe đó.

Ôm tâm lý hi vọng, các tiểu thư, cô chủ đều tập chung ánh nhìn vào hai chiếc xe, không để mọi người chờ lâu, sau khi xe dừng thì chủ nhân của chiếc xe cũng đã bước ra, đó là cả hai nam thần đẹp trai, một người thì lạnh lùng, còn một người thì khê nở nụ cười đón tim các thiếu nữ.

Mọi người đang muốn chạy tới thì lại thấy cả hai người cùng làm một động tác đó là vòng ra sau xe mở cửa xe. Điều đó khiến mọi người lại một trận hồi hộp suy nghĩ: không lẽ hai người đó không phải là chủ nhân chân chính của chiếc xe?

Bước xuống xe là hai cô gái, họ đều mặc trên mình bộ quần áo đơn giản, thế nhưng lại không khiến họ bị mờ nhạt mà càng làm tôn lên vẻ đẹp thiên thần và nữ hoàng của họ. Một lãnh ngạo cao quý, một loli thiên thần đáng yêu nhưng không kém phần sắc sảo.

Khi cả hai cô gái đều bước xuống xe họ bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh, cho tới khi nhìn sang bên cạnh, hai chàng trai kinh ngạc nhìn nhau cùng thốt lên:

- Mà sao tới đây?- Tống Nghiêm Tịch

- Mà sao tới đây?- Phương Tiểu Quân.

Sau đó cả hai nhìn sang bên cạnh hiểu ý nhau cùng cười, bước lại gần nhau, lúc này Trương Doanh khê cười nói:

- Chủ tịch!

- Ở đây không phải là công ty, Trương thư ký không cần gọi tôi là chủ tịch, cứ gọi tôi là Nghiêm Tịch là được!

Khê gật đầu với Trương Doanh, Tống Nghiêm Tịch nói, nghe anh nói vậy Trương Doanh khê cười nói:

- Dạ vâng! Vậy chủ tịch... Anh Nghiêm Tịch cũng không cần gọi em là thư ký Trương đâu ạ, cứ gọi em là Doanh Doanh cũng được ạ!

- Ủ!

Hai người đang nói chuyện thì Phương Tiểu Quân bên cạnh lên tiếng:

- Xin chào! Tôi là Phương Tiểu Quân, rất vui được gặp cô, cô là người yêu của tên kia sao? Hấn dấu cô thật kỹ đó!

Nghe Phương Tiểu Quân nói, Trương Doanh và Tống Nghiêm Tịch đều nhìn sang An Diệp Lạc.

An Diệp Lạc khê nhếch miệng, đưa tay ra nói:

- Xin chào! Tôi là Diệp Lạc Nguyên!

- Xin chào cô Diệp! - Phương Tiểu Quân cười vui vẻ đưa tay ra bắt tay với An Diệp Lạc.

- Xin chào cô Diệp! Tôi là Trương Doanh!- Trương Doanh cũng cười vui vẻ giới thiệu.

26. Chương 26

Bên trong khu thương mại.

Bốn người cùng nhau đi ngắm các khu vực bán các sản phẩm nổi tiếng, khi tới khu vực đồ trang sức, một chiếc lắc tay cùng một đôi bông tai xinh đẹp có gắn kim cương màu thạch anh thu hút ánh nhìn của Trương Doanh cùng An Diệp Lạc.

An Diệp Lạc ngắm nhìn một lúc liền nói với nhân viên bán hàng:

- Cho tôi coi chiếc lắc tay cùng bông tai kia!- An Diệp Lạc chỉ vào chúng.

- Tôi lấy chiếc lắc tay kia và đôi bông tai!

Cùng lúc đó, một giọng nữ cũng vang lên, chỉ là cùng chọn món đồ mà An Diệp Lạc đã chọn. Nghe thấy tiếng quen quen, An Diệp Lạc và ba người còn lại đều quay sang nhìn, người vừa lên tiếng cũng nhìn lại, khi thấy đó là Diệp Lạc Nguyên thì cô ta vội nói:

- Chị, chị sao lại tới đây?

Hỏi xong cô ta đưa mắt nhìn ba người bên cạnh, trong mắt sự ghen tị thoáng qua rồi vụt tắt, trên môi là nụ cười, chỉ là trong lòng thì nghĩ: “hai người con trai bên cạnh cô ta đẹp trai quá, đẹp hơn cả Vương Khải Thiệu! Hừ, người đẹp như vậy chỉ có mình mới xứng, Diệp Lạc Nguyên, cô không xứng!”.

Với suy nghĩ đó của mình, cô ta hỏi An Diệp Lạc tiếp:

- Chị, hai người bên cạnh chị là ai vậy?

Vâng, người lên tiếng chính là Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc nhìn cô ta dùng nụ cười giả tạo thì khẽ nhếch miệng nói:

- Tôi quen cô sao?

- Chị, chị sao lại nói vậy? Em là Diệp Hi Nghi đây, chị là chị của em mà!- nói xong cô ta kéo người bên cạnh nói- Chị quên rồi sao? Đây là anh Vương Khải Thiệu, chồng chưa cưới của chị mà!

Nghe Diệp Hi Nghi nói mình là chồng chưa cưới của Diệp Lạc Nguyên thì người bên cạnh, khuôn mặt tỏ ra khó chịu, anh ta vội vàng phủ quyết nói:

- Hi Nghi, em nói gì vậy? Anh và cô ta đã...!

Vương Khải Thiệu chưa nói xong thì Diệp Hi Nghi vội vàng nói để cắt đứt câu tiếp theo của Vương Khải Thiệu:

- Khải Thiệu, anh đừng như vậy được không?

An Diệp Lạc cùng ba người đứng nhìn Diệp Hi Nghi, cả ba người vẫn chưa lên tiếng, lúc này Tống Nghiêm Tịch bước lại gần An Diệp Lạc hơn, anh nói:

- Vợ! Hai người này em quen sao?

Khi Tống Nghiêm Tịch nghe cô ta nói mình là Diệp Hi Nghi thì anh đã biết cô ta là ai, hai người này là kẻ khiến Lạc Nguyên của anh chịu đau khổ, khẽ nhếch miệng cho nên anh bước tới gần Diệp Lạc Nguyên và giả vờ hỏi cô.

- Không biết!

An Diệp Lạc lắc đầu từ chối, lại không ngờ Diệp Hi Nghi không chịu từ bỏ liền lao vào cô, thấy vậy, Tống Nghiêm Tịch đứng bên cạnh liền ôm cô xoay qua, chân anh nhấc lên đá Diệp Hi Nghi khiến cô ta bị đẩy lại về phía sau và té ngã.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến ngay cả An Diệp Lạc cũng không hiểu vì sao anh làm vậy, chỉ là sau khi nghe anh nói thì trong lòng cô có chút gì đó được gọi là cảm động.

- Vợ tôi nói không quen các người thì sẽ không quen, đừng tới gần chạm vào vợ tôi, cô ấy bị dị ứng với người lạ!

Tổng Nghiêm Tịch lạnh lùng nói, lúc này, Vương Khải Thiệu giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Hi Nghi bị té nằm dưới đất, hắn liền vội chạy tới nâng cô ta dậy, dùng ánh mắt hận thù nhìn Tổng Nghiêm Tịch, sau đó quay sang nhìn An Diệp Lạc được anh bảo vệ, hắn nói:

- Diệp Lạc Nguyên, Hi Nghi chính là em gái của cô, vậy mà cô để người bên cạnh mình đá cô ấy như vậy, cô có còn là người không hả?.

Tiếng quát to của Vương Khải Thiệu đã thu hút những người đang mua hàng xung quanh, họ đều quay qua để nhìn rồi bàn tán, tiếng xì xầm to nhỏ xung quanh truyền tới tai bốn người An Diệp Lạc, Tổng Nghiêm Tịch, Phương Tiểu Quân, Trương Doanh cùng hai người Diệp Hi Nghi và Vương Khải Thiệu.

- Chuyện gì vậy? Là chuyện gì xảy ra vậy?

- Không biết! Hình như cái cô gái tên gì gì Lạc Nguyên đó là chị em với cô gái bị ngã kia thì phải?- một người lắc đầu nói.

- A! Tôi biết họ!

27. Chương 27

Trương Doanh quay lại nhìn, cô bất chợt đứng sững người. Điều đó khiến Phương Tiểu Quân bên cạnh chú ý, anh cũng đưa mắt nhìn về hai người một nam một nữ đang đến (Phương Tiểu Quân cách Trương Doanh một đoạn nhé!).

Hai người bước tới trước mặt Trương Doanh, nữ nhìn cô khẽ cười nói:

- Trương Doanh! Không ngờ gặp cậu trong này!- giọng nói khinh thường của cô ta vang lên.

Người đứng bên cạnh cô ta khuôn mặt ngượng ngùng, anh ta nói:

- Doanh Doanh! Lâu rồi không gặp em! Em khỏe không?

- Cám ơn! Tôi khỏe!

Trương Doanh khó nhọc trả lời. Lúc này hai người An Diệp Lạc và Tổng Nghiêm Tịch cũng đã quay lại nhìn. Cả ba người thấy cô gái vừa nói chuyện với Trương Doanh lên tiếng:

- Thật may quá! Gặp cậu ở đây, nhân tiện mình mời cậu thứ bảy tuần sau tới dự tiệc cưới của hai bọn mình. Cậu nhớ tới nhé!

À! Nếu cậu vẫn chưa có xe mà ngại không muốn cho mọi người biết thì cứ nói với mình, mình sẽ cho cậu mượn vào hôm thứ bảy để cậu đi tới nhà mình!

Nói xong cô ta khẽ cười, đôi mắt thể hiện rõ sự khinh thường đối với Trương Doanh, trong lòng thì nói thầm: “hừ! Nghèo kiết xác mà còn đòi vào đây mua đồ hiệu!”. Sau đó đưa cho Trương Doanh tấm thiệp mời đỏ tươi, bên trên có ghi: lễ thành hôn của Mạc Đình và Đồng Ngạc được đưa tới tay cô.

Trương Doanh chưa kịp nói gì thì trên tay đã là tấm thiệp đỏ chói mắt. Lúc này, Phương Tiểu Quân nhẹ bước tới gần Trương Doanh, trên môi anh vẫn là nụ cười ngọt ngào dành cho cô.

- Vợ! Họ là bạn em sao?- Phương Tiểu Quân hỏi.

- Vợ?- cả hai người Mạc Đình và Đồng Ngạc đều kinh ngạc thốt lên.

- Sao vậy? Đây là vợ tôi, các vị có ý kiến gì không?- Phương Tiểu Quân không nhìn hai người hỏi lại.

- Cái này...!- hai người ập ứng, họ biết mình không có quyền gì nhưng nhìn thấy có người đẹp trai nhận Trương Doanh là vợ, họ thấy khó chịu trong lòng.

Chỉ nghe Mạc Đình dùng giọng chua nói với Trương Doanh:

- Trương Doanh! Anh ta là chồng cậu sao? Đừng nói cậu làm với anh ta như ngày xưa cậu...!

Mạc Đình nói tới đó liền dừng lại, chỉ có trong lòng cô ta biết mình đang rất ghen tị với Trương Doanh, trước kia Đồng Ngạc đã từng là người yêu của Trương Doanh, Mạc Đình vì ghen tị Trương Doanh nhà nghèo lại được hot boy là Đồng Ngạc để ý, cuối cùng hai người chính thức công khai quan hệ, Mạc Đình cô biết được nên đã bỏ thuốc Đồng Ngạc uống rồi sau đó xảy ra quan hệ cho nên Đồng Ngạc buộc phải chia tay với Trương Doanh. Sau đó cô tung tin đồn Trương Doanh dụ dỗ đàn ông, cùng đàn ông quan hệ khiến cho Trương Doanh đau khổ vì bị mọi người xa lánh. Thật không ngờ, bây giờ cô ta lại có được một người đẹp trai tới vậy, đẹp hơn cả Đồng Ngạc, nhìn quần áo anh ta mặc toàn đồ hiệu thế kia, cô đoán chắc anh là công tử con nhà giàu có. Nếu như Mạc Đình cô đưa anh ta vào chòng thì chắc chắn anh sẽ phải lấy cô. Vậy thì cô đã là vợ của anh rồi.

Nghĩ tới đó, cô nhắc lại chuyện quá khứ chỉ mong sao anh sẽ khinh thường và bỏ Trương Doanh. Trong lúc cô đang chờ mong cảnh Trương Doanh bị bỏ rơi lần nữa thì nghe anh nói:

- Vợ! Đi thôi em, không phải em nói muốn ăn món ăn do anh nấu sao? Hôm nay anh sẽ nấu cho em ăn!

Trương Doanh không nói gì mà đưa mắt nhìn anh, thấy anh vì lo cho cô mà nói vậy để an ủi cô khiến cô cảm giác trong lòng ngọt ngào. Khẽ gật đầu, chào hai người đối diện quay đi, lại không ngờ Phương Tiểu Quân ngoảnh mặt lại nói

28. Chương 28

-À! Cảm ơn hai người đã mời vợ tôi tới dự! Xe thì vợ tôi không cần mượn của hai vị đâu, bởi vì cô ấy không đủ tiền để mua xe giống của các vị. Chỉ có thể đi tạm chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo thôi!

Nói xong Phương Tiểu Quân ôm ngang eo Trương Doanh rồi đi. Để lại hai cặp đôi Mạc Đình và Đồng Ngạc chết lặng khi chưa kịp tiêu hoá câu nói của Phương Tiểu Quân, bên tai của Mạc Đình chỉ nghe câu “xe Bugatti Vision GranTurismo”, cho tới khi tỉnh lại thì không thấy hai người Phương Tiểu Quân cùng Trương Doanh đâu cả. Nhìn sang bên cạnh thấy Đồng Ngạc cũng giống mình, chỉ là anh ta vẫn còn đang ngây người. Thấy vậy, Mạc Đình liền rời đi, tới một nơi khác liền bấm số, một hồi đổ chuông nghe Mạc Đình nói:

- Điều tra cho tôi cuộc sống cũng như nói ở, tất cả những gì liên quan tới một người tên Trương Doanh thời gian gần đây cho tôi!

-.....

- Được, tôi sẽ gửi ảnh qua cho, đặc biệt điều tra cho tôi chàng trai theo Trương Doanh cho tôi, coi có phải họ là vợ chồng không?

-....

- Tôi cần kết quả càng sớm càng tốt!

-....

- Được!

Cúp điện thoại, Mạc Đình khẽ cười, trong đầu là viễn cảnh được sánh bước cùng Phương Tiểu Quân cùng ngồi trên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đời mới đó, cảm nhận tất cả mọi người nhìn mình đầy ghen tị và ước ao, Mạc Đình cười vui vẻ.

Dưới sự chờ đợi nôn nóng của Mạc Đình, cuối cùng cô cũng có thông tin, không điều tra được chàng trai cô muốn, chỉ có thể biết rằng anh hay lái chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo, chàng trai và Trương Doanh không phải là vợ chồng. Họ chỉ mới quen biết nhau có mấy ngày thôi, biết được điều mình cần biết, Mạc Đình cười vui vẻ, giờ cô chỉ cần huỷ hôn với Đồng Ngạc là có thể tự do theo đuổi chàng trai có chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đó rồi. Mạc Đình tin chắc với gia thế của mình thì anh (Phương Tiểu Quân) sẽ bỏ Trương Doanh để yêu cô.

Cô tin tưởng khi nói câu chia tay với Đồng Ngạc thì anh chắc chắn sẽ đồng ý ngay, không phải anh ta vẫn còn yêu Trương Doanh sao? Giờ cô để anh ta tự do theo đuổi người mình yêu.

Nghĩ như vậy, Mạc Đình đi tìm Đồng Ngạc để nói chuyện.

cách tuyển

Tại những nơi khác, bốn người nhanh chóng đi mua những món đồ mình muốn mua xong liền vội vàng ra xe để về nhà.

Trên đường trở về, Tống Nghiêm Tịch im lặng không nói gì, An Diệp Lạc cũng ngồi yên khoing nói. Cuối cùng vẫn là An Diệp Lạc nói trước:

- Lúc này trong khu trung tâm thương mại anh đã nghe thấy hết rồi đó! Giờ anh có thể rời đi được rồi!
- Vì sao? - Tống Nghiêm Tịch khó hiểu nhìn An Diệp Lạc, anh không hiểu vì sao cô lại nói vậy.
- Anh không nghe thấy sao? Tất cả những gì xấu xa đều là tôi, người ta nói nếu có con sẽ chẳng bao giờ cho con họ lấy tôi!- An Diệp Lạc lạnh lùng nói.
- Tôi nói rồi, em là người tôi yêu, cho nên em có như thế nào thì tôi cũng khôn buông tay! Cho nên em đừng xua đuổi tôi được chứ?- Tống Nghiêm Tịch bình tĩnh trả lời cô.
- Anh không sợ yêu tôi rồi gia đình anh sẽ phản đối và ép anh chia tay với tôi sao?- An Diệp Lạc vẫn giọng lạnh lùng.
- Gia đình tôi không để ý tới vấn đề đó, với lại người trong gia đình tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào quyết định của tôi. Cho nên vấn đề em đưa ra quá thừa rồi!- Tống Nghiêm Tịch khẽ cười nói.

Thấy Tống Nghiêm Tịch anh cố chấp như vậy, An Diệp Lạc khẽ thở dài, cô trong lòng đang suy nghĩ mình có nên mở rộng lòng mình chào đón anh không? Thế nhưng, cô vẫn lo sợ, lo rằng khi mình đã đặt tình cảm vào anh rồi thì cô sẽ lại bị anh bỏ rơi. Cảm giác đau đó, cô không muốn thử lần nữa. Giữa lúc cô đang phân vân, anh bên cạnh khẽ nói:

- Tôi không biết quá khứ em là như thế nào, tôi cũng không quan tâm, cái tôi quan tâm là bản thân em, em có mở lòng mình một lần nữa để đón nhận tình yêu của tôi hay không? Hãy nên cho mình một cơ hội, đừng buông xuôi tất cả!

Nhìn biểu hiện rối rắm của cô, anh biết cô đang phân vân. Nghe anh nói vậy, An Diệp Lạc khẽ nhắm mắt, nhớ tới chuyện tình của kiếp trước và kiếp này, nó làm cô chẳng dám tin vào thứ được gọi là Tình Yêu nữa rồi.

Bên này người thì phân vân, người thì hồi hộp chờ đợi thì bên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo của Phương Tiểu Quân cũng im lặng. Anh lái xe thỉnh thoảng quay sang nhìn Trương Doanh, chỉ thấy khuôn mặt của Trương Doanh nghiêng sang một bên.

29. Chương 29

- Ngày trước, khi cha mẹ em mất, em bị đưa tới cô nhi viện sống, cho tới khi em thi vào đại học, vừa làm vừa học. Ban đầu, cuộc sống của em chỉ có học và làm, tuy vậy em cũng không bao giờ thấy buồn. Chỉ cho tới khi, em gặp Đồng Ngạc, anh ta cho em biết cuộc sống này còn có nhiều điều thú vị. Lúc đó, em chỉ

nghĩ đơn giản là hai người yêu nhau sẽ vượt qua tất cả, thế nhưng, anh ta đã phản bội em theo người con gái khác. Em nghĩ, nếu đã yêu em thực sự thì sẽ biết giữ mình trong sạch, tránh những cảm dỗ khác. Thế nhưng, anh ta làm không được.

Không ngờ, sau bao năm gặp lại hai người đó, lại nhận được tấm thiệp hồng trên tay của họ.

Nói tới đây, Trương Doanh khẽ nhếch miệng đầy cay đắng, đã bao lâu rồi, cô không còn nhớ tới họ, khôn phải là khôn nhớ mà là cô đem họ chôn vùi trong sâu thẳm. Cứ nghĩ khi gặp lại cô sẽ bình thản đối mặt, nhưng không nghĩ rằng khi gặp lại, trong lòng cô vẫn có cảm giác tổn thương sâu sắc.

Phương Tiểu Quân nghe cô nói vậy, anh im lặng, cho xe dừng lại, với tay kéo cô tựa vào ngực mình nói:

- Doanh Doanh! Chuyện quá khứ thì hãy để nó trôi qua đi. Bây giờ hãy nhìn về tương lai, hạnh phúc của em là hiện tại và tương lai, chứ không phải là quá khứ kia!

Trong vòng ngực của anh, Trương Doanh lần đầu tiên có cảm giác bình yên, như anh nói, cô cũng nên cho mình một hi vọng, hạnh phúc của cô, cô phải tự nắm trong tay, không thể buông được.

Nghĩ thông, Trương Doanh khẽ cười nói với Phương Tiểu Quân:

- Tiểu Quân! Cảm ơn anh!

- Ngốc! Là anh nên cảm ơn em, cảm ơn em đã xuất hiện bên đời anh, cảm ơn em, vì có em mà anh mới biết thì ra tình yêu không như anh nghĩ! - Phương Tiểu Quân khẽ cười nói.

- Không như anh nghĩ? Là sao?- Trương Doanh ngẩng đầu nhìn anh hỏi.

- Trước kia anh không tin tình yêu là có thật, khi đó anh chỉ coi phụ nữ như đồ chơi, thích thì yêu, không thích thì bỏ!- Phương Tiểu Quân giải thích- Nhưng sau khi gặp em, anh mới hiểu thế nào là yêu một người chân chính!

- A! Thì ra anh là một kẻ lãng nhãng? Tôi đập anh chết này!

Nói rồi Trương Doanh cau mày đánh vào người Phương Tiểu Quân khiến anh phải chống đỡ cô, vừa chống đỡ vừa sợ làm cô bị đau, anh vội nói:

- Cái đó là trước khi quen em! Từ sau khi quen em, anh đâu có như vậy nữa!

- Hừ, coi như bỏ qua cho anh, nếu còn để tôi biết được thì anh chết với tôi!

Nói xong cô lườm anh một cái sắc lẹm, Phương Tiểu Quân nghe cô nói mà toát cả mồ hôi. Anh bây giờ có được coi là sợ vợ không nhỉ? Mà kệ, sợ cũng được, không sợ cũng được, miễn cô vui vẻ là được.

Cuối cùng, cũng về tới nhà của An Diệp Lạc, hai người đàn ông ra xe xách đồ vào nhà (cả bốn người bàn nhau về nhà An Diệp Lạc trước cho nên giờ mới có cảnh này nhé!), còn An Diệp Lạc và Trương Doanh bước vào nhà, An Diệp Lạc nói:

- Cô Trương, mời cô vào!

- Dạ!

Mặc dù biết nhà của An Diệp Lạc là biệt thự, nhưng Trương Doanh vẫn tự nhiên, không cảm giác gò ép bó buộc. An Diệp Lạc thấy Trương Doanh từ khi bước vào không hề đánh giá xung quanh, cô khẽ gạt đầu đem ly nước ra cho Trương Doanh:

- Cô Trương, mời cô dùng nước!

- Cảm ơn chị, mà chị cứ gọi em là Doanh Doanh cũng được, đừng gọi em là cô Trương!

- Được!

30. Chương 30

Hai người nhìn nhau khẽ cười, mặc cho hai nam nhân bê vác đồ vào, cũng không phải hai người không muốn giúp mà do nam nhân bọn họ không cho hai cô chạm vào.

Nhìn vậy, cả hai cô gái trong lòng đều có ngọt ngào chảy qua. Thấy cả hai đã đem hết đồ vào nhà, An Diệp Lạc và Trương Doanh đều đưa nước cho hai chàng trai của mình uống khiến hai anh trong lòng vui như mở cờ.

-Trưa nay chúng ta sẽ làm món gì đây?- An Diệp Lạc nhìn ba người hỏi.

- Món gì cũng được!- Trương Doanh lên tiếng.

- Vậy hôm nay để bọn anh trở tài phục vụ hai vị tiểu thư!- Tống Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân cùng lên tiếng.

- Hai người có chắc sẽ nấu được không?- An Diệp Lạc chăm chú nhìn hai người.

-Được hay không lát nữa em sẽ biết!- Tống Nghiêm Tịch ra vẻ bí ẩn nói.

- Còn không ăn được thì chúng ta tới nhà hàng thôi!- Phương Tiểu Quân vui vẻ nói.

- Được đó, ý kiến hay!- An Diệp Lạc cười nói.

- Vậy giờ mời hai bà xã của hai ông xã ra ghế ngồi chờ nhé!- Tống Nghiêm Tịch cười khẽ cúi người làm bộ dạng mời nói.

- Được thôi!

An Diệp Lạc kéo Trương Doanh ra ghế ngồi, còn để mặc hai nam nhân trong bếp nấu ăn.

- Doanh Doanh! Chúng ta làm bạn nhé!- An Diệp Lạc cười nhìn Trương Doanh khẽ nói.

- Được! Mình cũng muốn chỉ là sợ Lạc Nguyên không muốn làm bạn với mình thôi!- Trương Doanh cười vui vẻ nói.

- Vì sao không muốn?

- À vì mình nghèo, cha mẹ không còn, nếu Lạc Nguyên không chê thì chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt, không phản bội nhau!

- Được! Mình không chê!

Bên ngoài hai cô nói chuyện vui vẻ, bên trong bếp, Tống Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân đang làm đồ ăn, Phương Tiểu Quân vừa làm vừa hỏi Tống Nghiêm Tịch:

- Nghiêm Tịch! Mà quen cô ấy lâu chưa?

- Trước mà một ngày khi mà quen Doanh Doanh!

- Làm sao quen vậy?

- Bí mật, không nói!- Tống Nghiêm Tịch lắc đầu.

- Đồ ki bo!- Phương Tiểu Quân lườm Tống Nghiêm Tịch- Tao là bạn thân, bạn thân của mày đấy! Biết không hả?

- Như vậy càng không nói, đó là kỷ niệm của tao và cô ấy, mày biết làm gì?

- Ờ! Không nói thì thôi!

- Mày xác định bỏ những cô gái chân dài, siêu mẫu để bên mình Doanh Doanh chứ?

- Xác định! Trong lòng tao chỉ có mình Doanh Doanh!- Phương Tiểu Quân nghiêm túc nói.

- Nếu vậy mày nên dọn dẹp những bông hoa trước kia của mày đi, đừng để họ tới tìm Doanh Doanh, nợ đào hoa của mày tự mày giải quyết đi!- Tống Nghiêm Tịch khuyên nhủ bạn của anh.

- Tao biết, mày yên tâm! Kẻ nào dám đụng tới cô ấy hay làm cô ấy tổn thương thì tao sẽ cho nó sống trong địa ngục!

- Ủ! Tao tin!

Món ăn cuối cùng cũng được hai chàng trai bưng lên, An Diệp Lạc và Trương Doanh nhìn một bàn đồ ăn khiến hai người kinh ngạc tròn mắt nhìn. Họ không tin tất cả đều là do hai chàng trai tự mình làm ra, có món gà hầm canh, món sườn xào chua ngọt, món cá hấp,... tất cả nhìn rất đẹp mắt, hương thơm từ các món ăn toả ra làm hai cô không ngừng nuốt nước bọt (hai nàng nhà mình là không biết nấu ăn nhé! Chỉ biết làm mấy món đơn giản thôi nhá!)

- Ngồi đi, chúng ta ăn thôi! Em đói sắp xỉu rồi đây!- Trương Doanh hào hứng nói.

Phương Tiểu Quân thấy cô hai mắt toả sáng khê cười, An Diệp Lạc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Em cũng đói rồi, chúng ta ngồi xuống ăn thôi!

- Khoan đã! Chúng ta uống chút rượu chúc mừng cuộc hạnh ngộ của chúng ta đã! - Phương Tiểu Quân vội nói.

- Đúng a! Để tôi đi lấy rượu!

Nói rồi An Diệp Lạc đi vào trong, khi trở ra trên tay cô là chai rượu vang đỏ. Rót cho mỗi người một ly, tất cả cùng nâng ly lên nói:

- Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

Ngồi xuống ghế, khi cả bốn người cầm đũa lên định ăn thì ngoài cổng có tiếng chuông “tính toong” vang lên.

31. Chương 31

Nghe tiếng chuông, An Diệp Lạc đứng dậy đi ra phía cửa, mở camera theo dõi lên nhìn, nhận ra người đứng ở ngoài cổng là ai cô không khỏi nhũn mày. Giọng người ngoài cửa vang lên:

- Chị, mở cổng cho em! Em tới thăm chị nè!

Nghe người đó nói, cô khê thở dài, nhân nút mở xong quay lại bàn ăn, mọi người thấy cô trở lại cũng không ai nói gì, chờ đợi người đi vào.

Chỉ 5 phút sau, một chiếc xe benze màu hồng chạy vào trong sân, cánh cửa mở ra, nhìn thấy người bước từ trong xe ra thì tất cả đều im lặng không nói gì.

Người vừa xuống xe liền chạy vào bên trong, cười nói:

- Chị, em tới thăm chị! Ồ, hai anh cũng ở đây sao? Mọi người đang dùng bữa sao ạ?

Thì ra đó là cô em gái cùng cha khác mẹ của Diệp Lạc Nguyên, bỏ qua sự tồn tại của Trương Doanh, cô chỉ chào hỏi hai người là Tống Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân. Chỉ nghe Phương Tiểu Quân cười nói:

- À! Vợ chồng tôi là được vợ chồng nhà này mời tới chơi, cô là ai vậy?- Nói xong Phương Tiểu Quân kéo Trương Doanh lại ôm ngang eo cô.

Nghe Phương Tiểu Quân nói “vợ chồng” lại nhìn hành động thân mật của hai người, trong lòng Diệp Hi Nghi khó chịu, ánh mắt ghen tị thoáng qua rồi vụt tắt, thế nhưng vẫn không thoát khỏi cái nhìn của bốn người.

Cố lấy lại bình tĩnh cho mình, Diệp Hi Nghi nhìn về phía bàn ăn liền cười tươi nói:

- Mọi người đang dùng bữa trưa sao? Em cũng đang đói, chúng ta vào ăn thôi!

Trong lòng Diệp Hi Nghi thì nghĩ cách làm sao để bắt chuyện với hai người đàn ông kia, cho nên khi phát hiện bàn ăn cô liền nói vậy, điều quan trọng là cô ta muốn tìm đề tài để làm quen với hai anh qua bàn ăn. Nghĩ vậy, Diệp Hi Nghi liền chạy về phía bàn ăn khuôn mặt tỏ vẻ mình rất đang đói và muốn ăn cơm.

Thấy vậy, An Diệp Lạc liền chặn cô lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn Diệp Hi Nghi khẽ nhếch miệng nói:

- Cô nghĩ đây là nhà của cô sao? Khi chưa được chủ nhân cho phép mà cô lại có hành động đáng khinh vậy sao?

- Chị làm sao vậy? Em là em gái của chị mà!- Diệp Hi Nghi tỏ vẻ kinh ngạc nhìn An Diệp Lạc nói.

Giương đôi mắt ngán ngán lên nhìn An Diệp Lạc để muốn được hai người đàn ông mỉm cười an ủi, chỉ tiếc rằng họ không phải là người say mê sắc đẹp, đã vậy còn là một người tâm không trong sạch như cô ta.

- Em gái??? Tôi nhớ mình không có em gái!

- Chị cha chúng ta là Diệp Hoàn Nghi, chủ tịch công ty G.P!

- À! Tôi nhớ ra rồi!

- Em nói đúng không chị? Em là em gái của chị!

- Nhưng hai ngày trước, ông ta đã gửi giấy từ con cho tôi rồi, cho nên từ giờ tôi và cô không hề có quan hệ gì. Ok!

- Chị nói gì kỳ vậy? Tình thân nói dứt là dứt được sao? Em không nghĩ chị lại là con người vô tình tới vậy!

- Tùy cô! Giờ mời cô rời khỏi đây!

Nói xong An Diệp Lạc gọi vệ sĩ tới đưa Diệp Hi Nghi ra ngoài, ánh mắt thâm độc của Diệp Hi Nghi loé lên. Trong lòng thì nghĩ: “Diệp Lạc Nguyên! Cô cứ chờ đấy, tôi sẽ cướp người của cô!”.

Sau khi đuổi Diệp Hi Nghi đi rồi, cả bốn người không còn tâm trạng ăn uống.

Buổi tối,

Khi hai người Phương Tiểu Quân cùng Trương Doanh rời đi, Tổng Nghiêm Tịch và An Diệp Lạc cùng lên sân thượng ngồi.

Trời về đêm, khắp cả bầu trời là ngôi sao lấp lánh, Tổng Nghiêm Tịch ôm An Diệp Lạc trong lòng, cùng ngắm trời sao, anh nói:

- Em nghĩ sao về chuyện đó?

- Chuyện gì?

- Đồng ý làm vợ anh!

32. Chương 32

An Diệp Lạc nghe anh nói vậy, cô im lặng, điều đó khiến cho Tổng Nghiêm Tịch trong mắt hiện lên đau đớn. Một lúc sau, giọng An Diệp Lạc đều đều khẽ nói:

- Em kể cho anh nghe một chuyện, sau khi nghe xong rồi thì lúc đó anh hãy quyết định sau!

- Được! Em nói đi, dù như thế nào thì anh cũng sẽ không buông tay em!

Nghe anh khẳng định vậy, An Diệp Lạc chỉ nhếch mép, cô bắt đầu kể cho anh nghe:

- Em thực ra không phải là Diệp Lạc Nguyên!

Nghe cô nói vậy Tống Nghiêm Tịch sửng sờ, cô không phải Diệp Lạc Nguyên vậy cô là ai? An Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn biểu hiện của anh, chỉ thấy trong mắt anh là kinh ngạc, khẽ cười, An Diệp Lạc nói tiếp:

- Thân xác này chính xác là của Diệp Lạc Nguyên, còn linh hồn là một người khác tên là An Diệp Lạc, cha mẹ mất sớm, một mình cô gây dựng được công ty phụ tùng oto tuy không có tiếng tăm nhưng cuộc sống rất thoải mái.

Cho tới một ngày, cô bị bọn cướp giật đồ và được một chàng trai giúp đỡ lấy lại được, ban đầu vì cảm ơn chàng trai, cô mời anh ta một bữa cơm, hai người nói chuyện rất hợp ý nhau, sau đó trao đổi số điện thoại.

Lâu dần tin nhắn qua lại khiến cho hai người trở thành người yêu, và đi tới hôn nhân. An Diệp Lạc vì tin tưởng người yêu cũng là chồng chưa cưới cho nên cô đã làm giấy tờ chuyển nhượng cho người chồng chưa cưới kia, được thay mặt cô quản lý công ty khi cô vắng mặt đột xuất.

Trong khi cô đang mong chờ mình sẽ có được hạnh phúc thì một ngày kia, khi cô về nhà đã phát hiện ra một chuyện động trời thì ra anh ta và bạn thân của cô lên kế hoạch từ trước để tiếp cận cô. Sau đó cô bị họ đẩy ngã từ tầng hai mươi rơi xuống, cứ nghĩ rằng cô không có cơ hội sống lại khoing ngờ được ông trời cho cô sống lại nhập vào xác của người tên là Diệp Lạc Nguyên ở năm năm sau!

Nói xong, An Diệp Lạc không nhìn lại anh, cô im lặng để anh tự mình suy nghĩ. Cô biết mình đã có chút tình cảm với anh, cho nên khi quyết định nói cho anh biết cô cũng đã cân nhắc, nếu anh không chấp nhận thì chút tình cảm đó của cô bỏ đi, như vậy cô cũng sẽ không bị tổn thương nhiều.

Tống Nghiêm Tịch nghe cô kể, anh thật không nghĩ trên đời lại có chuyện lạ như vậy, nếu như không phải là cô thì anh sẽ chẳng tin chuyện phi lý này lại có thật. Đồng thời cũng khiến anh hiểu về cô hơn.

Cô là Diệp Lạc Nguyên cũng được, là An Diệp Lạc cũng được. Chỉ cần người đó là cô, như vậy những chuyện khác có quan trọng không?

Khi An Diệp Lạc đứng dậy rời đi, quay lưng, một chút thất vọng trong lòng cô thoáng qua, có lẽ cả đời này cô sẽ chẳng có hạnh phúc cho riêng mình, trở lại căn phòng, nhớ lại mấy ngày qua cùng anh náo loạn trong căn phòng này, một giọt nước mắt khẽ rơi từ trên mi mắt xuống đất.

Nằm trên giường, ôm chiếc gối mà anh đã dùng để gối đầu, trong lòng cô trống trải, có lẽ qua ngày mai, cô lại trở về con người lạnh lùng của mình trước kia. Anh và cô có lẽ chỉ là thoáng qua thôi, coi như một giấc mộng sau hè đi.

Suy nghĩ miên man, khi cô dần thiếp trong giấc ngủ thì cánh cửa “cạch” một tiếng vang lên, cô mở mắt, đôi mắt kinh ngạc nhìn người vừa bước vào trong phòng. Trong đầu thì nghĩ: anh vì sao không rời đi? Sao lại bước vào phòng của cô?

33. Chương 33

Nhẹ bước tới giường An Diệp Lạc, nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô anh bật cười, anh khiến cô kinh ngạc tới vậy sao? Ngồi xuống giường, mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau, sau đó anh đưa tay khẽ vén làn tóc rối của cô.

- Anh... sao lại vào đây?

- Tại sao anh không được vào?

- Không phải khi nghe xong chuyện đó thì anh phải sợ hãi và bỏ đi sao?

- Haizzz! Anh đã nói với em rồi, anh yêu là yêu chính con người em, anh không quan tâm điều gì khác, khi anh yêu em là em của hiện tại, không phải Diệp Lạc Nguyên của quá khứ! Em hiểu không? Ngốc!

- Thực sự anh không để ý?- cô nghi ngờ nhìn anh.

- Thực sự!- anh gạt đầu khẳng định.

Tận tai nghe, tận mắt thấy anh gạt đầu khiến cô cảm động, nước mắt tưởng chừng như không bao giờ rơi lại cứ lặng lẽ rơi trên khuôn mặt trong đêm của cô.

Nhẹ gạt đi những giọt nước mắt của cô, anh ôm cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng đầy bá đạo chiếm hữu.

Tại nhà của Trương Doanh

Phượng Tiểu Quân đưa cô về, nhìn cô bước vào trong nhà rồi anh mới yên tâm rời đi. Chỉ là anh lại không ngờ, khi anh rời đi thì một nhóm người xông vào trong nhà của Trương Doanh bắt cô cho vào trong bao tải đưa đi.

Trên đường trở về, tìm Phượng Tiểu Quân chợt đau nhói, anh cảm giác có điều gì quan trọng nhất đối với anh xảy ra. Khẽ lắc đầu cho cảm giác đau nhói đó bình ổn lại, anh chạy xe về thẳng biệt thự Phượng gia.

- Thiếu gia! Cậu đã về!

Người gác cổng thấy anh về khẽ chào, mở cổng cho anh. Bước vào trong nhà, lên lầu, tới một gian phòng anh đưa tay lên cửa gỗ “cộc, cộc” hai tiếng.

Từ bên trong vang lên giọng nói trầm ấm hữu lực vang lên:

- Vào đi!

Mở cửa anh bước vào trong, nhìn hai người trước mặt đang hạnh phúc bên nhau, anh khẽ cúi người chào:

- Cha, dì!

- Tiểu Quân! Con ngồi đi!- người phụ nữ nở nụ cười hiền kêu anh ngồi xuống.

- Dạ! Con cảm ơn dì!- nhìn người phụ nữ anh khẽ cười nói.

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?- cha anh bên cạnh nhìn anh cười hiền hỏi.

- Cha, dì! Ngày mai con sẽ đưa vợ chưa cưới của con về ra mắt hai người!- Anh nghiêm túc nhìn hai người nói.

- Con xác định?- cha anh hỏi lại.

- Dạ! Con xác định!- gạt đầu anh khẳng định.

- Tốt! Cuối cùng con cũng chịu đưa vợ chưa cưới về nhà rồi! Chị, chị ở trên cao có nhìn thấy không? Quân Quân nhà chúng ta đã lớn rồi!- người phụ nữ nghe anh nói liền vui mừng khóc. Bà luôn lo lắng chuyện lấy vợ của anh, giờ thì bà có thể yên tâm rồi.

Hai người đàn ông bên cạnh nhìn bà vì vui mà khóc, cha anh kéo bà lại ôm vào lòng vỗ vỗ nhẹ an ủi bà. Còn anh đứng dậy, bước tới trước mặt bà quỳ xuống, hành động này của anh dọa bà giật mình, còn cha anh thì kinh ngạc, bà vội vàng rời khỏi ông đưa tay nâng anh đứng dậy nói:

- Quân Quân! Con làm gì vậy?

- Dì! Cho con được quỳ xuống để cảm ơn dì, cảm ơn dì vì con mà chịu nhiều khổ cực, cảm ơn dì vì con mà bỏ qua điều tiếng không tốt một lòng chăm sóc con, cảm ơn dì vì con mà không muốn sinh con của chính mình. Từ hôm nay trở đi, cho con được làm con thật sự của dì, cho con được gọi dì một tiếng “mẹ”!

Nói xong anh dập đầu ba lạy, còn bà thì nước mắt đã như mưa, bao năm nay, bà luôn vì anh mà không suy nghĩ gì, trong lòng bà thì anh đã là con của bà từ lâu rồi, mơ ước được anh gọi bà một tiếng “mẹ” cuối cùng cũng được rồi, bà cứ sợ cả đời này sẽ chẳng bao giờ được nghe anh gọi. Không ngờ hôm nay, bà được nghe rồi.

Ngồi xuống ôm anh vào lòng bà nghe ngào, một câu nói cũng không thể nói lên lời. Cha anh ngồi bên cạnh nhìn hai người ông cũng vui, cuối cùng thì bà cũng được như nguyện.

34. Chương 34

Buổi sáng hôm sau,

Phương Tiểu Quân tới nhà Trương Doanh, nhìn cánh cửa đóng anh gõ cửa “cộc, cộc, cộc” ba tiếng vang lên. Chờ đợi mãi không thấy cô ra mở cổng Phương Tiểu Quân nói thầm:

- Không lẽ hôm nay đi làm sớm?

Nghĩ vậy, anh ra xe quay đầu xe chạy thẳng tới công ty R.S của Tống Nghiêm Tịch, nơi Trương Doanh làm việc. Theo thói quen, anh đi thẳng tới phòng làm việc của Trương Doanh, thế nhưng, anh lại không hề thấy bóng dáng của cô đâu. Trong lòng anh một cỗ lo lắng xuất hiện, cảm giác như hôm qua vậy.

Lấy điện thoại, Phương Tiểu Quân bấm số, hồi chuông vang lên, tiếng chuông kéo dài khiến Phương Tiểu Quân trong lòng suốt ruột không thôi, chuông đổ dài, anh gọi liên hồi cũng vẫn không thấy chủ nhân của số điện thoại đó bắt máy, lòng anh càng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng anh bấm số gọi cho Tống Nghiêm Tịch, đầu máy vang lên, thì người đầu dây bên kia nhắc máy, anh vội vàng hỏi:

- Nghiêm Tịch, Doanh Doanh có ở gần cậu không?

-....

- Cô ấy đi đâu nhỉ? Tao gọi cho cô ấy mấy cuộc mà không thấy cô ấy nhắc máy!

-....

- Tao tới nhà rồi! Không thấy nên đang ở công ty của mày!

-....

- Ủ!

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tống Nghiêm Tịch, Phương Tiểu Quân gọi điện cho một người:

- Mày cho người tìm kiếm một cô gái cho tao, tao gửi ảnh qua cho mày, tìm xem cô ấy hiện giờ đang ở đâu cho tao! Càng nhanh càng tốt!

- Alo, cha! Con có việc cần nhờ tới cha! Cha tìm giúp con Doanh Doanh, cô ấy chắc bị bắt cóc rồi!

-....

- Dạ! Con sẽ gửi ảnh của cô ấy qua cho cha ngay!

Cuộc nói chuyện kết thúc, Phương Tiểu Quân lo lắng đi đi lại lại nơi làm việc của Trương Doanh. Cùng lúc đó, ba thế lực hai chính một ngầm bắt đầu vào công việc điều tra chỉ để tìm kiếm một người con gái có tên là Trương Doanh.

phân cách

Tại một căn nhà bỏ hoang cách xa thành phố, bên trong, căn nhà gỗ rách nát, một nhóm người cùng hai cô gái, một đứng, một bị trói chặt trên giá gỗ. Cô gái bị trói nhìn cô gái còn lại nói:

- Mạc Đình! Cậu vì sao lại bắt cóc tôi?

- Vì sao? Mày còn hỏi tao vì sao? Trước kia còn đi học, Đồng Ngạc yêu mày, không ngờ hiện giờ mày lại có một người giàu có, đẹp trai hơn Đồng Ngạc, mày nghĩ vì sao?

Thì ra, hai cô gái đó là Trương Doanh đã mất tích cùng bạn của mình là Mạc Đình.

- Không phải cậu cùng Đồng Ngạc chuẩn bị cưới sao?- Trương Doanh kinh ngạc nhìn Mạc Đình.

- Cười? Giờ tao đã không còn yêu Đồng Ngạc nữa, mà là người bên cạnh mày hiện giờ, anh ấy phải thuộc về tao!

Mạc Đình giữ tợn nhìn Trương Doanh cười và hét lên, cô ta ghen tị với Trương Doanh, cô ta là thiên kim tiểu thư, vì sao lại không có một chàng trai nào yêu thương cô ta? Còn Trương Doanh, cô ta chỉ là một đứa mồ côi con nhà nghèo, vậy mà bên cô ta lúc nào cũng có những người thật lòng yêu thương lo lắng cho cô ta, Đồng Ngạc như vậy, giờ anh ấy cũng vậy. Cô hận cô ta (Trương Doanh).

- Cậu trước kia đã cướp Đồng Ngạc, giờ cậu lại muốn cướp Tiểu Quân?- Trương Doanh nhìn Mạc Đình không biết nói gì hơn.

- Anh ấy là Tiểu Quân sao? - Mạc Đình lẩm bẩm nói, trên khuôn mặt cô ta là nụ cười vui vẻ. Quay qua nhìn Trương Doanh, Mạc Đình nói- Trương Doanh, tôi sẽ khiến cô không thể ở bên Tiểu Quân được nữa!

Nói xong, Mạc Đình hất mặt với mấy người bên trong, trên tay cô ta là chiếc điện thoại. Trương Doanh nhìn những người đàn ông đang bước về phía mình thì tron lòng cô lo lắng không thôi, cô vội vàng nói:

- Các người... các người định làm gì?- Giọng sợ hãi của Trương Doanh.

- He he, cô em xinh đẹp này để tui anh phục vụ cho em l, chúng ta cùng vui vẻ a!- một tên trong số họ lên tiếng.

Tới gần nhìn khuôn mặt trắng bánh bao loli của Trương Doanh, cả bọn khê liếm môi, cùng xúm lại xé quần áo của Trương Doanh, mặc cô kêu gào:

- Các người buông tôi ra! Tiểu Quân! Anh đang ở đâu?

Mạc Đình đứng ngoài, cô ta im lặng theo dõi tất cả, trên môi là nụ cười vui vẻ khi nhìn thấy cảnh Trương Doanh quần áo bị xé rách, toàn bộ bên trong cơ thể được phơi bày thì cô ta càng cười to hơn. Cô ta sẽ không để cho Trương Doanh được nguyên vẹn, như vậy dù cho là Đồng Ngạc hay Tiểu Quân có yêu Trương Doanh thế nào thì sẽ không thể chấp nhận được một người đã bị huỷ đi sự trong trắng của mình.

35. Chương 35

“Reng... reng... reng” khi cả bọn đang muốn làm nhục Trương Doanh thì tiếng chuông điện thoại của tên cầm đầu vang lên khiến hắn bực mình chửi rủa:

- Mẹ cha thằng nào phá niềm vui của tao!

Thế nhưng khi nhìn thấy tên của người đó, khuôn mặt hắn vội tái nhợt liền nhắc nhở bọn đàn em:

- Chúng mày! Im lặng cho tao, tá hộ pháp đang gọi đến!

Bọn đàn em nghe vậy, không thằng nào dám ho he nửa lời, thế nhưng Mạc Đình cô ta không biết, thấy chúng dừng lại liền quát lên:

- Chúng mày còn đứng đó làm gì? Nhanh xử lý nó cho tao, tao bỏ tiền ra thuê chúng mày chứ không phải bỏ không!

- Im miệng! Muốn chết cả lũ hả?

Tên cầm đầu trong bọn chúng quát lên, ánh mắt như muốn giết người hiện lên khiến Mạc Đình sợ hãi không dám nói gì. Cảm thấy tất cả đều im lặng, lúc này hắn mới dám bắt máy nói:

- Allo! Thưa tá hộ pháp!

-...

- Xin lỗi tá hộ pháp, em đang bận nên bắt máy chậm ạ!

-....

- Dạ, xin tả hộ pháp gửi ảnh qua cho em ạ!

-...

-Dạ, dạ, em biết rồi tả hộ pháp!

Cúp điện thoại, bọn đàn em xúm lại hỏi hấn:

- Anh! Có chuyện gì sao?

- Chúng ta phải tìm người!

- Tìm người?

- Đúng vậy! Tả hộ pháp nói là vợ lão đại bị mất tích nên điều động tất cả bọn đàn em đi tìm! Tao đang chờ tả hộ pháp gửi ảnh qua!

- Vậy... vậy còn con bé kia thì sao??- một thằng đàn em lên tiếng.

“Bốp” một cái tát vang lên gián thẳng vào mặt thằng vừa hỏi, hấn nói:

- Mày muốn chết thì cứ ở lại mà vui vẻ, nó còn ở đây mày lo cái gì?

- Không được, tôi không đồng ý!- Mạc Đình nghe bọn chúng nói chuyện cô liền lên tiếng phản đối.

Thấy vậy, tên cầm đầu bước lại gần cô ta, hấn gần giọng nói:

- Nếu cô muốn chết thì tôi sẽ không tiếc gì đâu! Đừng tưởng bỏ ra có mấy đồng tiền thì muốn nói gì cũng được đâu!

“Píp” tiếng báo tin nhắn vang lên, tên cầm đầu vội vàng mở ra, đập vào mắt hấn là hình ảnh người bọn hấn cần tìm, hấn vội vàng quay phắt lại nhìn Trương Doanh đang bị trói chặt trên giá, vừa nhìn cô vừa nhìn hình ảnh mà hấn vừa nhận được. “Píp” một tiếng báo tin nhắn nữa vang lên, mở sang tin nhắn, lại lần nữa hấn chết lặng, trên tin nhắn hiện lên hai chữ “Trương Doanh”.

Bọn đàn em nhìn thấy hấn nhận tin nhắn xong làm ra những hành động kỳ quặc, sau đó thấy hấn khuôn mặt tái mét liền xúm lại hỏi hấn:

- Anh! Có chuyện gì vậy? Sao mặt anh tái mét vậy?

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Tiếng bọn đàn em vang lên đánh tỉnh hấn, hấn vội vàng quát lên với bọn đàn em:

- Nhanh! Nhanh, lấy quần áo che cho Trương tiểu thư!

- Anh!- bọn đàn em không biết gì đứng im gọi hấn.

- Nhanh đi, lát nữa chúng mày sẽ biết, làm nhanh may ra chúng ta còn mạng sống!

Vội vàng giục đàn em xong hấn liền cởi chiếc áo của mình mặc lên cho Trương Doanh. Bọn đàn em thấy vậy cũng nhao nhao lên ra xe tìm kiếm bộ quần áo để mặc tạm thời cho cô.

Mạc Đình thấy vậy, cô ta hét lên:

- Các người làm gì vậy? Vì sao không hãm hiếp cô ta?

Mạc Đình không lên tiếng thì thôi, cô ta lên tiếng làm cho tên cầm đầu nhớ ra kẻ đầu sỏ gây ra chuyện tày đình này liền gọi đàn em lại bắt Mạc Đình lại, nếu có chết chúng cũng phải cho cô ta chết cùng, vì cô ta mà giờ bọn chúng không biết được mình sẽ bị xử lý như thế nào.

Mặc cho sự kêu gào la hét của Mạc Đình cùng ánh mắt kinh ngạc của Trương Doanh. Tên cầm đầu bấm số gọi đi, tiếng người bên đầu máy vang lên, hấn vội vàng nói:

- Thưa tả hộ pháp, chúng em đã tìm thấy người cần tìm rồi ạ!

-...

- Dạ, giờ chúng em sẽ trở lại tổng đài luôn ạ!

-....

- Dạ, dạ!

36. Chương 36

30 phút sau, tại tổng đài của thế giới ngầm,

Trương Doanh cùng Mạc Đình được đưa tới, vừa vào bên trong, Trương Doanh liền rơi vào trong cái ôm ấm áp của một người, lúc này, trên đầu cô vang lên giọng nói quen thuộc:

- Doanh Doanh! Em đã đi đâu!

Nghe được giọng nói đầy lo lắng và dịu dàng đó, cô buông lỏng sợ hãi trong lòng liền cứ như vậy dựa vào ngực anh ngủ, cô thật sự đã rất sợ hãi và lo lắng.

Phương Tiểu Quân không nghe cô trả lời, anh cúi xuống nhìn thì thấy coi đã nhắm mắt rồi. Nhẹ bế cô bước vào một căn phòng, đặt cô nằm xuống sau đó cử người canh giữ bên cạnh, lúc này anh bước ra, cả người là khí lạnh toả ra khiến mọi người có mặt đều sợ hãi, lạnh lùng nhìn từng người, ánh mắt anh dừng lại phía người bị trói, bởi vì anh nhận ra đó là người đã cướp người yêu trước kia và hãm hại Doanh Doanh của anh. Nhìn tên đàn em đang quỳ dưới đất, anh nói:

- Nói đi!

- Dạ! Chuyện là như thế này ạ!#¥%+¥”¥*<>

Phương Tiểu Quân càng nghe tay anh càng nắm chặt, chỉ chậm một chút thôi thì anh sẽ mất Doanh Doanh mãi mãi. Ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ả cũng đang quỳ bên cạnh.

Mạc Đình bây giờ đã biết, thì ra anh là người của xã hội đen, cô ta trong lòng run sợ không giám ngẩng mặt nhìn anh.

- Được rồi! May là mày dừng lại cho nên hãy tới lãnh đường chịu phạt đi, hình phạt sẽ do hữu hộ pháp ban, thằng nào còn sống thì tao bỏ qua, chết thì coi như chúng mày không may mắn.

Cả bọn nghe anh nói không ai dám lên tiếng xin, chúng biết nếu cầu xin sẽ chỉ càng khiến mình chết nhanh liền lui ra ngoài tới lãnh đường chịu phạt. Lúc này, anh nhìn Mạc Đình nhếch mép.

37. Chương 37

Phương Tiểu Quân bước lại gần, nâng cằm Mạc Đình lên, khiến cô ta đối diện với anh, nhếch mép Phương Tiểu Quân cười nói:

- Cô thuê người cưỡng bức Doanh Doanh, lá gan của cô rất lớn nhỉ?

- Em... em chỉ muốn cô ta rời xa anh thôi, cô ta không xứng ở bên anh!- Mạc Đình nhìn Phương Tiểu Quân nói.

- Ha ha, người của tôi mà cô nói không xứng? Xứng hay không cũng không đến lượt cô phán xét. Tôi đã nghĩ ra hình phạt dành cho cô rồi, để tôi xem nào, ừ, cho số người cưỡng bức cô gấp đôi người cô đã thuê

để hại Doanh Doanh, sau đó tôi sẽ chụp hình lại, thả cho cô về, tung ảnh ra ngoài, chặt đứt đường làm ăn của gia đình cô. Cô thấy thế nào?

À, cô chê Doanh Doanh không xứng, vậy sẽ để cô cứ hai ngày sẽ cho người tới phục vụ cô, mỗi lần số người sẽ tăng lên theo, cô thấy sao? Cho cả cha mẹ cô cùng phục vụ cô nữa, đảm bảo sẽ rất vui đấy! Người đâu, làm theo những gì tao vừa nói, phải nhớ không được để cô ta và gia đình cô ta tự tử nếu không những kẻ canh chừng sẽ chịu phạt thay gia đình cô ta!

- Dạ!

- Anh dám??? Anh biết cha tôi là ai không??? - Mạc Đình vẫn không sợ chết nói.

- Ha ha! Tôi sẽ cho cô thấy!

Phương Tiểu Quân không nhiều lời, anh vôi tay “bốp” một tiếng liền có hai người vào lôi kéo Mạc Đình đi, mặc kệ tiếng la hét cầu xin của cô ta. Phương Tiểu Quân sau đó bước vào trong phòng, nhìn Trương Doanh ngủ hai hàng lông mày khẽ nhăn lại khiến Phương Tiểu Quân lo lắng, anh đặt tay lên nhẹ nhàng xoa cho cô.

phân cách

Tại nhà của An Lạc Diệp, buổi sáng khi Tống Nghiêm Tịch đưa An Diệp Lạc đi làm định tới gặp Phương Tiểu Quân thì anh gọi lại cho biết đã tìm thấy người nên cả hai định sau khi đi làm về sẽ ghé thăm Trương Doanh.

Nhìn An Diệp Lạc bước vào trong công ty, Tống Nghiêm Tịch lo an toàn cho cô liền gọi một nhóm người đặc biệt tới giám sát và bảo vệ An Diệp Lạc, anh lo sợ cô cũng sẽ bị bắt cóc giống như Trương Doanh. Điện thoại kết thúc, chỉ 5 phút sau, một nhóm người đã xuất hiện mặc đồ đen, trên người được tân trang thiết bị đặc biệt nhìn khoảng chục người, Tống Nghiêm Tịch nói:

- Tôi cần các anh bảo vệ một người! Không được để cô ấy xảy ra chuyện, nghe rõ?- giọng anh nghiêm khắc lạnh lùng vang lên.

- Vâng, lão đại!- tất cả nghiêm trang trả lời.

- Tốt! - gật đầu anh nói- Đây là ảnh của cô ấy!

Nói xong anh đưa cho họ một tấm hình của An Diệp Lạc để họ nhận diện người cần bảo vệ, sau đó anh lại nhắc nhở:

- Không được để cô ấy và những người tiếp xúc với cô ấy phát hiện ra sự tồn tại của các anh. Còn những kẻ gây bất lợi cho cô ấy, các anh cứ việc bắn chết tại chỗ!

- Rõ!

Gật đầu sau đó anh lái xe chạy đi, an toàn của An Diệp Lạc giờ anh không cần phải lo lắng sợ cô sẽ giống như Trương Doanh nữa. An Diệp Lạc không biết mình được Tống Nghiêm Tịch sắp xếp người để bảo vệ khiến cô thoát được những lần bị ám toán bắt cóc.

Khi Tống Nghiêm Tịch trở lại công ty không được bao lâu thì có người tìm tới. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa “cộc... cộc... cộc” ba tiếng, anh nói vọng ra:

- Mời vào!

“Cạch” cánh cửa mở ra, ngẩng đầu nhìn người vừa bước vào anh nhận ra, đó là em gái cùng cha khác mẹ với Diệp Lạc Nguyên, Diệp Hi Nghi.

Cô ta nở nụ cười thật tươi bước tới gần bàn làm việc của anh nói:

- Nghiêm Tịch!

- Chúng ta quen nhau sao?- anh lạnh lùng không nhìn cô ta mà hỏi.

- Trước không quen nhưng giờ thì quen!- cô ta cười tươi nói với anh.

- Cô tìm tôi có việc?
- Chị Lạc Nguyên nhờ em tới nói cho anh biết là chị ấy đang đợi anh ở một nơi, kêu anh hãy tới đó ngay bây giờ!

38. Chương 38

- Ồ! Làm sao tôi biết là cô ấy hẹn tôi?
- Nếu anh không tin thì cứ đi theo em sẽ biết rõ thôi!- tỏ vẻ không sao, Diệp Hi Nghi nói.
Lắc lắc đầu anh nói:
- Cô về đi! Tôi không quen cô!
- Anh thực sự không lo cho chị ấy sao? Vậy mà em cứ tưởng anh yêu chị ấy thật sự chứ?
Không nói gì, Tổng Nghiêm Tịch bấm số, 5 phút sau ba người bảo vệ vào trong phòng anh:
- Thưa chủ tịch, chúng tôi đã tới!
- Tốt, nhờ các anh đưa cô này ra ngoài giúp tôi!
- Dạ!

Bảo vệ trả lời anh xong quay sang Diệp Hi Nghi nói:

- Mời tiểu thư rời khỏi đây!
- Tôi không rời! - Diệp Hi Nghi từ chối.
- Vậy thì cũng đừng trách chúng tôi!

Nói xong họ bước lại kéo cô ta ra ngoài, cô ta liền hét lên:

- Các người làm gì vậy? Tôi tới là bàn làm ăn với chủ tịch của các anh, các anh làm vậy gọi là đạo đối khách sao?

Vẫn không thấy họ có ý buông tay, Diệp Hi Nghi nhìn anh nói:

- Em thay mặt cha em tới bàn chuyện hợp tác làm ăn với anh!

Tổng Nghiêm Tịch nghe vậy anh vẫn không nói gì, chợt anh nhớ ra Diệp Lạc Nguyên bị ông ta từ con, suy nghĩ một chút anh nói:

- Được rồi! Các anh buông cô ta ra đi!
- Dạ chủ tịch!

Nhìn thấy họ rời đi, Diệp Hi Nghi liền chỉnh sửa lại quần áo trên người mình, sau đó bước tới gần anh thì lại bị anh nói:

- Cô ngồi ở ghế đi!

Trong lòng Diệp Hi Nghi khó chịu nhưng cô ta cũng biết mình không thể lỗ mãng, buộc mình ngồi ở chiếc ghế sofa đợi anh trong lòng cô ta nghĩ: “tôi không tin anh sẽ bỏ qua chuyện hợp tác với cha tôi!”.

5 phút sau, anh lại ngồi ở chiếc ghế đối diện với Diệp Hi Nghi hỏi cô:

- Cha cô muốn hợp tác gì với công ty chúng tôi?
- Cái này cụ thể em không biết, chính là muốn anh tới nhà em để bàn công việc với cha em!

Tổng Nghiêm Tịch không nói gì, anh trầm tư suy nghĩ, thực ra anh đang phân vân không biết Diệp Lạc Nguyên đối với cha cô ấy có còn quan tâm không, nếu không còn thì anh chuẩn bị thôi thúc công ty của ông ta để giúp Diệp Lạc Nguyên hả giận.

Diệp Hi Nghi nhìn anh chăm chú, chờ đợi cái gật đầu của anh. Chỉ cần anh tới nhà cô thì cô sẽ có cách khiến cô và anh xảy ra quan hệ.

Nhìn lướt qua ánh mắt của Diệp Hi Nghi, Tổng Nghiêm Tịch nhếch mép, thôi thì để anh dọn dẹp đồng rác này trước giúp Diệp Lạc Nguyên đã.

Khẽ gật đầu, đứng dậy anh nói:

- Vậy thì đi thôi!

Diệp Hi Nghi nghe anh đồng ý cô ta liền vui mừng đứng dậy theo anh cùng đi ra ngoài, ngồi trong xe mình, cô ta gọi điện về nhà nói gì đó với cha cô ta, sau đó cô ta liền nở nụ cười thật tươi.

Hai chiếc xe cùng chạy song song trên đường cao tốc, chỉ chưa đầy 30 phút đã tới biệt thự của Diệp gia. Lúc xuống xe, Diệp Hi Nghi giả vờ bị vấp té với ý đồ dựa vào anh để anh ôm, lại không nghĩ anh nhanh nhẹn tránh thoát khiến cô ta chao đảo xém chút té thật.

Hậm hực bước vào trong nhà, cô lên tiếng gọi:

- Ba, mẹ! Con đã về!

Nghe tiếng con gái cưng của mình, cả hai từ trên lầu chạy nhanh xuống, chợt nhìn thấy anh, cả hai giả vờ tỏ ra kinh ngạc nhìn anh. Thấy anh không nói gì, Diệp Lạc Nguyên vội nói:

- Ba, đây là người con đã nói với cha, anh ấy tên Nghiêm Tịch!

- Tốt, tốt!

Gật đầu ông ta cười vui vẻ nói hai câu “tốt” rồi đưa tay ra bắt tay Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Mời cậu vào nhà ngồi!

Theo bọn họ vào bên trong trong tiếng cười vui vẻ của gia đình họ, Tổng Nghiêm Tịch im lặng đánh giá người đàn ông trước mặt mình. Ngồi xuống ghế theo lời mời của ông ta, thì nghe vợ ông ta lên tiếng:

- Máy khi nhà chúng ta có khách do con gái đưa về, ông và cậu ngồi nói chuyện đi để mẹ con tôi xuống bếp làm cơm!

- Ủ bà đi đi, hôm nay tôi phải nhậu một bữa thật vui vẻ mới được!

39. Chương 39

Anh im lặng nhìn họ nói chuyện với nhau, sau khi Diệp phu nhân cười chào anh xong thì bà ta rời đi, phòng khách hiện giờ chỉ còn hai người là Diệp lão gia và anh Tổng Nghiêm Tịch. Diệp Hoàn Nghi chăm chú nhìn anh đánh giá, càng nhìn, ông ta càng gật đầu cười vui vẻ: “thật không nghĩ con gái mình lại tìm được một người yêu hoàn hảo tới vậy!”.

Diệp Hi Nghi vào trong phòng bếp, thế nhưng trước khi đi, cô ta quay lại chụp trộm tấm ảnh Tổng Nghiêm Tịch và cha cô ta đang ngồi. Sau đó cô ta vui vẻ cười, bấm điện thoại tìm trong danh bạ số điện thoại của An Diệp Lạc nhấn nút gửi kèm theo lời nhắn. Đặc ý nhìn tin nhắn đã gửi đi.

Bên ngoài, Tổng Nghiêm Tịch không biết cô ta đã chụp ảnh của mình, anh đang ngồi đối diện với người gọi là cha của Diệp Lạc Nguyên, đánh giá ông ta qua vẻ bề ngoài, nhìn ông ta luôn nở nụ cười hiền hậu vậy thật không ngờ ông ta lại có thể đối với con gái mình Diệp Lạc Nguyên cặn tình đến như vậy.

- Cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?- Diệp Hoàn Nghi nhìn anh hỏi.

- Tôi nhớ vấn đề này không có liên quan thì phải? Chúng ta vào việc chính đi!- anh lạnh lùng nói.

- Việc chính?- Diệp Hoàn Nghi nghe anh nói vậy liền cười to vui vẻ, ông ta nghĩ: “không lẽ cậu ta muốn hỏi cưới con Hi Nghi nhà mình? Chắc chờ không được nên muốn cưới ngay?”- Cậu nói đi l, việc gì?

- Hợp tác!

- Hợp tác? Hợp tác gì?- ông ta kinh ngạc hỏi anh.

- Ồ! Không phải lệnh thiên kim nhà ông nói ông mời tôi tới để hợp tác làm ăn sao?- anh tỏ vẻ kinh ngạc hỏi lại.

- A! Tôi nhớ rồi, xin lỗi cậu, tuổi già nên trí nhớ kém!- giả vờ vỗ trán mình Diệp Hoàn Nghi tỏ vẻ áy náy.

- Không có gì, nếu ngài đã nhớ rồi thì chúng ta vào vấn đề chính thôi!

- Đợi chút nữa ăn cơm xong bàn được chứ? Dù gì lần đầu tiên cậu tới đây, giờ cũng là trưa rồi, cậu ở lại dùng cơm cùng gia đình tôi xong chúng ta vào bàn hợp tác ngay. Cậu thấy sao?

- Rất tiếc, xin lỗi ngài tôi không có thói quen ở lại nhà người lạ dùng bữa. Nếu hôm nay không thể bàn chuyện hợp tác được thì hẹn ngài lần sau.

Tổng Nghiêm Tịch đứng dậy thi lễ với Diệp Hoàn Nghi xong anh liền quay ra, phía sau Diệp Hoàn Nghi nói:

- Cậu...!

- Nghiêm Tịch! Anh ở lại dùng cơm với gia đình em được không?

Diệp Hi Nghi vội chạy từ phòng bếp ra nói với anh. Cô ota không nghĩ rằng dùng đến chuyện hợp tác cũng không thể giữ chân anh lâu được. Cô ta không cam lòng liền chạy tới trước mặt Tổng Nghiêm Tịch.

- Tôi và gia đình cô không quen cho nên tôi không thể dùng cơm ở nhà người lạ được!

Lạnh lùng trả lời, anh bước ra xe của mình, Diệp Hi Nghi liền nói:

- Anh ở lại đi, lát nữa chị Lạc Nguyên sẽ về đây đây! Anh không ở lại chờ chị ấy về sao?

- Cô ấy tới hay tôi ở lại không liên quan!

Bước lên xe của mình, lái xe rời đi bỏ lại Diệp Hi Nghi không cam lòng đứng nhìn. Dậm dậm chân cô ta quay vào nhà.

Cùng lúc đó, An Diệp Lạc ở công ty đang làm việc thì tin nhắn điện thoại của cô vang lên tiếng “bíp”. Mở tin nhắn ra, trên màn hình điện thoại là ảnh Tổng Nghiêm Tịch cùng Diệp Hoàn Nghi đang ngồi cùng nhau, kèm theo đó là tin nhắn với nội dung: “Diệp Lạc Nguyên, anh Nghiêm Tịch theo tôi về nhà dùng cơm. Tôi nói rồi, tất cả những gì của cô, tôi đều muốn cướp!”.

Nhìn tấm hình trong điện thoại, Diệp Lạc Nguyên nắm chặt trong tay nghĩ: “không lẽ anh cũng giống như mấy người trước kia? Nếu vậy, coi như cô lại một lần nữa nhìn nhầm người rồi!”

40. Chương 40

Khẽ nắm chặt chiếc điện thoại, một giọt nước mắt không biết từ khi nào đã lặng lẽ rơi trên khuôn mặt An Diệp Lạc, trong lòng cô nghĩ: “cũng may, cô chưa yêu anh nhiều, nếu không giờ đây cô lại lần nữa tổn thương nghiêm trọng, cũng may cô chỉ có chút tình cảm ít ỏi đối với anh, nên có thể nhẹ nhàng buông!”.

Suy nghĩ là vậy, nhưng cô lại không thể ngăn được giọt nước mắt của mình, muốn ngăn cũng không thể ngăn được. Bên ngoài cửa phòng, tiếng gõ cửa “cộc... cộc” hai tiếng vang lên. Nhanh tay gạt nước mắt của mình, An Diệp Lạc lên tiếng:

- Mời vào!

“Cạch” cửa phòng mở ra, An Diệp Lạc kinh ngạc nhìn người vừa bước vào, cô nghĩ: “anh sao lại tới đây? Không phải anh đang ở biệt thự của Diệp gia sao? Sao anh lại tới đây? Chẳng lẽ trong này có chuyện gì mờ ám sao?”. Bao nhiêu câu hỏi cô đặt ra lại không biết trả lời sao.

Tổng Nghiêm Tịch bước vào nhìn cô anh cười, lại gần, bất chợt nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hoe, không lẽ cô khóc, ai có thể khiến cô khóc? Bàn tay của mình lên xoa nhẹ đôi mắt của cô, anh nói nhỏ:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh xoa nhẹ mắt mình cùng câu nói nhẹ nhàng của anh, An Diệp Lạc khẽ cười, cô biết mình nên làm gì rồi. Lắc đầu, bàn tay cô đặt lên bàn tay của anh trên mặt mình nói:

- Em đang nghĩ...!

- Nghĩ gì?

- Không lẽ em lại bị gạt lần nữa!

- Cái gì bị gạt?

- Bị anh gạt!

- Anh?- Tổng Nghiêm Tịch kinh ngạc, sao anh có thể gạt cô được chứ? Tình yêu anh dành cho cô là thật lòng.

Đôi mắt anh hiện lên sự thất vọng, không ngờ anh yêu cô thật lòng mà cô còn nghĩ anh gạt cô. An Diệp Lạc nhanh chóng bắt gạt ánh mắt thất vọng của anh, cô liền đưa cho anh chiếc điện thoại của mình. Nghi ngờ, Tổng Nghiêm Tịch cầm chiếc điện thoại nhìn xuống. Giờ thì anh đã hiểu vì sao cô lại nghĩ vậy, bật cười anh nói:

- Anh bị cô ta gạt rồi, xem chút mắt em! May mắn anh trở về đây, nếu không chắc mắt em thật quá!

- Anh còn cười! Nói cho em biết là chuyện gì xảy ra?- An Diệp Lạc giục anh.

- Em muốn biết?- Anh ranh mãnh nhìn cô- Vâng, hôn anh một cái, anh nói cho vợ biết!

- Tuỳ anh! Anh không nói thì thôi! - cô tỏ ra không quan trọng nói.

- Ôi! Muốn được vợ hôn mà sao khó vậy? - anh đưa tay đặt lên trán mình tỏ ra mình đang suy nghĩ.

An Diệp Lạc mặc kệ anh, cô không nói gì, Tổng Nghiêm Tịch thấy không có hiệu quả, anh đành nói:

- Hôm nay anh tới đó đình bàn chuyện hợp tác với cha em!

- Ông ta không còn là cha em!- An Diệp Lạc từ chối.

- Được! Anh định thuê tóm công ty của ông ta, em thấy sao?- anh nghiêm túc nhìn cô nói.

- Chẳng sao cả, anh thích thì làm, em không quan tâm!

- Được! Vậy cứ như vậy đi, dám khiến vợ anh tổn thương thì phải gánh chịu hậu quả!

- Vậy tấm hình...?

- Lúc đó anh và Diệp Hoành Nghị đang nói chuyện, anh hỏi ông ta về việc hợp tác, không ngờ lại bị chụp trộm!- nói xong khí lạnh từ người anh toả ra: “Diệp Hi Nghi! Khoản nợ này tôi nhớ kỹ! Cô cứ chờ đó cho tôi!”.

- Chúng ta đi ăn trưa thôi! Em đói!- An Diệp Lạc không để ý tới khí lạnh từ người anh toả ra.

- Vâng đi thôi! Vợ muốn ăn ở đâu, anh đưa đi!- Tổng Nghiêm Tịch vui vẻ cười

i.

- Ừm!- nhẹ trả lời anh xong, hai người cùng nhau sánh bước rời đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nu-phu-thanh-thanh-nhan-vat-chinh>